

ELEMENT PHASE 2.1
ONLINE
มหาวิทยาลัยออนไลน์

STORY:MASALAN ART:ALLENKUNG1

สำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คส์

ลำดับที่ 929

Element Online มหาเวทมนตร์ออนไลน์ Phase 2.1

เขียนโดย : MaSaLaN

พิมพ์ครั้งแรก : กรกฎาคม 2557

ISBN 978-616-00-1453-8

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

หัวหน้ากองบรรณาธิการเด็กและเยาวชน : สุริยกันต์ ปรหมงคล

บรรณาธิการเล่ม : วริษฐา ศรีธัญรัตน์ พิสูจน์อักษร : กัญญนัทธ สุธจินดา

ออกแบบปก : ฤทธา รอดหลง ภาพปก/ภาพประกอบ : Allenkung 1

รูปเล่ม : ธารวดี คณะเจริญ

พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลภิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัตธญา โลภิตสถาพร บรรณาธิการบริหาร : ประวิทย์ สุวนิชย์

ผู้จัดการฝ่ายผลิต : ธัญภร โพธิ์ไชย ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรมสัมพันธ์ : นฤยศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : สินธุ์ พรสว่างโรจน์ ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : stpbook@yahoo.com

ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

www.satapornbooks.com

ราคา 300 บาท

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย

การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์ สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุด

ไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

พืชมพูน
กระต่ายกอนบอยสายตากันรั้ว
www.greenread.com

คำนำ

ในที่สุด พ่อหนุ่มกันต์ หรือ เทพอสูรสายฟ้าไลต์นิง ก็ได้เปิดตัวสู่โลกกว้าง (อีกครั้ง) ลักกี้ มีหน้าซ้ำ คราวนี้เกม EO ยังอัปเดตแพตช์ใหม่ ที่อะไรๆ ก็ดูจะเข้าทางเขาไปเสียหมด แต่เรื่องเดียวที่มาขัดใจให้เสียเส้น คงหนีไม่พ้นเจ้าเพื่อนในก๊วนเทพอสูร ที่อุตส่าห์ตามตัวจนเจอตั้งคนหนึ่งแล้ว ยังเล่นตัวไม่ยอมบอกอะไรเขาอีก

รู้ทั้งรู้ว่าคนเราต้องมีความลับที่ไม่อยากบอกใครกันสักสอง สาม สี่...หรือห้าอย่าง แน่ละว่าหนุ่มอารมณ์ดีและมารยาทเป็นเลิศ (?) อย่างกันต์ ย่อมรู้ว่าเมื่อไรควรถอย และเมื่อไร...ควรจี้ถามให้เป้าหมายยอมหลุดปาก แต่ในเมื่ออีกฝ่ายก็เป็นถึงเทพอสูรเช่นกัน การ ‘จี้’ ครั้งนี้ จะไม่ธรรมดาอย่างแน่นอน

Sataporn Fantasy
สำนักพิมพ์สภาพรภูมิศาสตร์

ติดตามความเคลื่อนไหวของ Sataporn Fantasy

ได้ที่เพจ <http://www.facebook.com/SatapornFantasy>

ประวัตินักเขียน

เมื่อสมัยวัยเยาว์ เด็กคนหนึ่งเคยคิดว่าอาชีพนักเขียนนั้นไร้สาระ

เมื่อสมัยวัยเยาว์ เด็กคนนี้เคยคิดว่าโลกแฟนตาซีเป็นเรื่องเพ้อเจ้อ

และเมื่อสมัยวัยเยาว์ เด็กคนนี้ไม่เคยคิดที่จะมานั่งหลังแข็งหน้าจอคอมพิวเตอร์ เพื่อพิมพ์ตัวหนังสืออยู่ได้เป็นวันๆ โดยไม่ลุกไปไหน

แต่เมื่อเด็กคนนั้นเติบโตขึ้น...ไอ้ที่คิดเอาไว้มันก็ย้อนกลับเข้าหาตัวเหมือนโดนของไม่มีผิด!

ตั้งแต่เด็กน้อยเริ่มหยิบนิยายชื่อดังอย่าง *Harry Potter* ขึ้นมาอ่าน จากนั้นโลกของเขาก็เปลี่ยนไป เด็กน้อยกลายเป็นคนช่างฝัน อ่านทุกสิ่งทุกอย่างที่ขวางหน้า ชอบอ่านการ์ตูน ดูแอนิเมชันพอๆ กับการกินอาหารสามมื้อ และในที่สุด เด็กน้อยก็ตัดสินใจที่จะเริ่มต้นเขียนผลงานของตนออกมา

เด็กคนนั้นก็กลายเป็นคนที่นั่งเขียนนิยายออกมาได้ไม่รู้เบื่อ เรื่องราวตัวหนังสือให้เป็นเรื่องราว บอกเล่าความคิดของตนเอง ผลงานชิ้นแรกช่าง *กาก* อย่างน่าใจหาย แต่เด็กน้อยไม่ท้อ ค่อยๆ สัมผัสประสบการณ์มาอย่างยาวนานถึงห้าปี ในที่สุดผลงานอย่าง *Pride Online* ก็สำเร็จออกมา และกลั่นใจส่งผลงานนั้นไปให้สำนักพิมพ์

ตอนนั้นเองที่ทุกสิ่งทุกอย่างเปลี่ยนไป...

ตราบนานวันนี้ เด็กคนนั้นก็ยังไม่หยุดเขียน และคิดว่าจะเขียนต่อไปเรื่อยๆ จนกว่าสมองจะระเบิดออกมานั่นแหละ!

เด็กคนนั้นมีชื่อว่า MaSaLaN

จากใจนักเขียน

สวัสดีมิตรรักแฟนนิยายทุกท่านครับ!

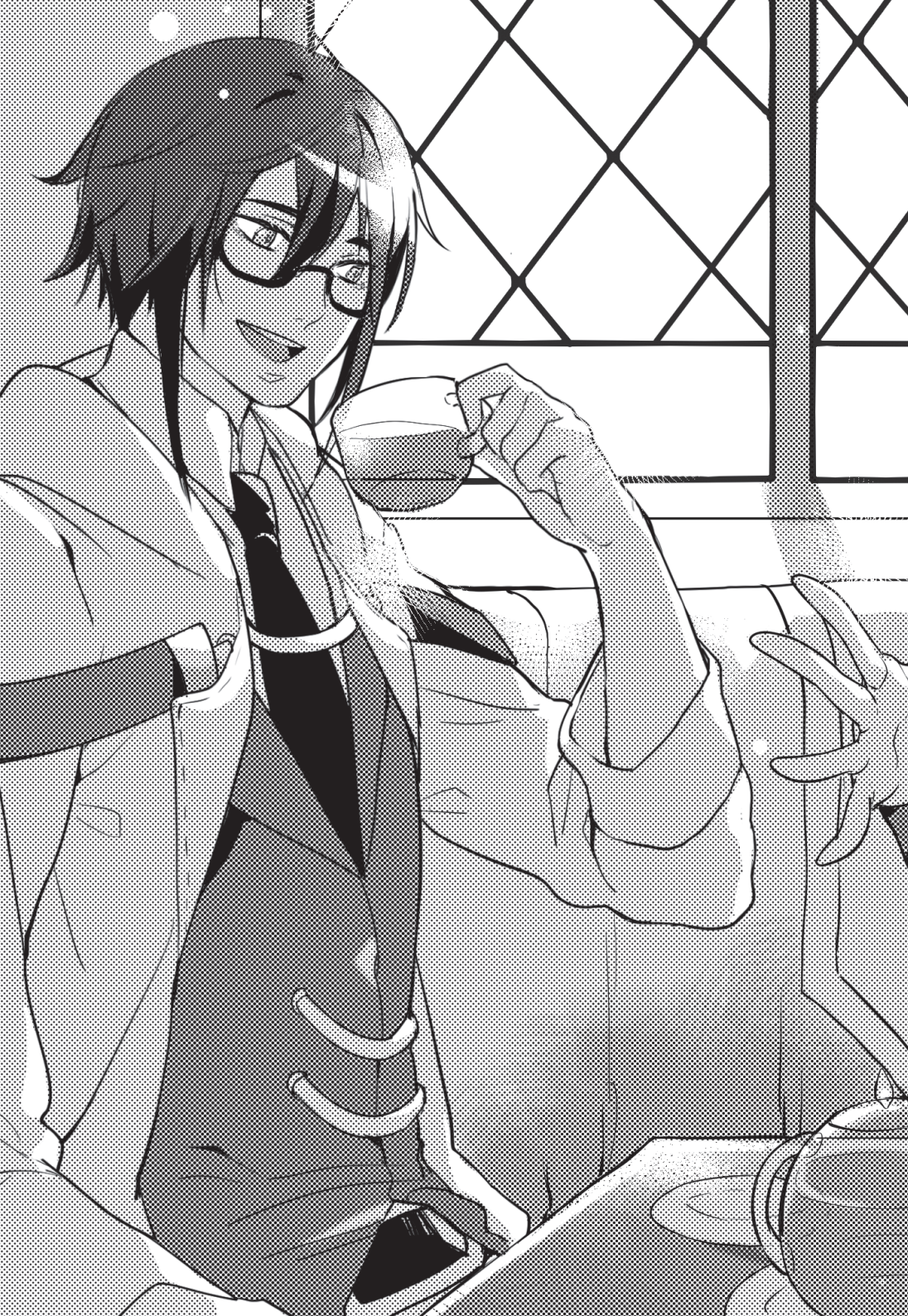
ในที่สุดก็ได้เวลาเปิดเรื่องใหม่ของผมกันอีกแล้ว โดยที่เรื่องนี้มีชื่อว่า *Element Online มหาเวทออนไลน์อลเวง* (หลายคนบอกมีคำว่า ออลเวง อีกแล้ว...แหม ก็มันเป็นยี่ห้อผมไปแล้วนี่) เป็นนิยายที่มีธีมเป็นเกมออนไลน์เรื่องที่สองของผม หลังจากเรื่องแรก *Pride Online* ได้จบลงไปเป็นที่เรียบร้อยแล้วครับ

เรื่องนี้มีสาเหตุมาจาก วันหนึ่งผมอารมณ์เปลี่ยน (มาก) คิดพลอตการ์เดียนกับไพร์ดไม่ออก ก็เลยไปหาอะไรทำ และสิ่งที่ทำแก้เซ็งก็คือเอาเกมออนไลน์เกมหนึ่งมาเล่น เป็นเกมสุดเก่าที่เปิดมาเป็นเจ้าแรกๆ ของไทย แล้วยังเปิดมาจนถึงทุกวันนี้ (เกมที่คุณก็รู้อะไร) ผมมีความรู้สึกว่ แค่ได้ยินเพลงอินโทร ได้ยินเพลงในเมืองเจอมอนสเตอร์หน้าเก่าๆ ตีปริงแตกแฉละ! (เฮ้ย เขาก็รู้แล้วสิว่าเกมอะไร) แล้วผมคิดถึงวันเก่าๆ ขึ้นมาติดหมัด เลยมานั่งคิดว่า พอผ่านไปนานๆ แล้ว (ร่วมๆ แปดปีที่ผมเลิกเล่นเกมนี้ไป) เรากลับมาเล่นใหม่ อารมณ์มันคนละแบบกับตอนที่เราดิ้นรนได้เล่นเกมใหม่ๆ เลยแะ เราจะรู้สึกว่ทำอะไรทุกอย่างในเกมนี้ได้หมด แต่ยิ่งทำมันไม่ยกกะเบือ กลับยิ่งสนุกแล้วก็คิดถึงวันเก่าๆ ที่ได้เล่นเกมนี้กับเพื่อนๆ จึงเป็นที่มาของพลอตเรื่องนี้นั่นเอง

โดยเรื่องราวของ EO นั้นเกี่ยวข้องกับกลุ่มที่มีชื่อว่า เทพอสูร ซึ่งเป็นผู้เล่นสี่คนที่เก่งมากๆ ในโลกออนไลน์แห่งนี้ และพระเอกของเรา นายกันต์ ก็คือหนึ่งในเทพอสูรเช่นกัน แต่มีสาเหตุทำให้เขาต้องเลิกเล่นเกมไปถึงหนึ่งปีเต็ม ทว่าพอเขากลับมาเริ่มต้นผจญภัยใหม่อีกครั้ง เหล่าเพื่อนๆ ที่เคยผจญภัยมาด้วยกันนั้นกลับ... กลายเป็นใครก็ไม่รู้ที่ไม่เคยรู้จักมาก่อน

ด้วยเหตุนี้ กันต์ พระเอกของเราจึงต้องออกเดินทางหาพวกเพื่อนๆ ที่หายไป และค้นหาความจริงว่เกิดอะไรขึ้นกับโลก EO ตอนที่เขาเลิกเล่นไปกันแน พร้อมกับกลับมาประกาศศัคดาของ เทพอสูรสายฟ้า อีกครั้งหนึ่ง!

เมื่อได้ยินอย่างนี้แล้วคงอย่รอช้า เหล่าสาวกของข้าพเจ้า จับมือกันไว้และออกไปผจญภัยในโลก EO กันเลย!

www.satapornbooks.com

บทนำ

“พีกันต์ ชำมากเลยฟี!”

เสียงตะโกนโวยวายดังขึ้นมาจากยั้วตั๋งห้องฟ้ายามราตรี ร่างของหนุ่มสาวสี่คนมารวมตัวกันอยู่ตรงป่าด้านหน้าต้นเจียนบลาสเทียร์ เด็กหนุ่มผู้มีรอยยิ้มทะเล้นลุกขึ้นยืนเมื่อเห็นว่าพี่ชายนั้นเดินทางมาสมทบ ณ จุดนัดพบในที่สุด

“ขอโทษที พอดีมันกินเวลากว่าที่ฉันคิดไว้นิดหน่อย”

กันต์ ชายหนุ่มเจ้าของใบหน้าดูดีกับเรือนผมสีดำและดวงตาสีน้ำตาลเอ่ยขึ้นพร้อมกับรอยยิ้มละไมอันเป็นเอกลักษณ์ เมื่อเข้ามาถึงจุดลับสายตาคนมมือทั้งสองก็ปลดชุดที่คลุมศีรษะออก ก่อนจะสะบัดหัวให้เส้นผมเข้าที่เข้าทาง

“แล้วไอ้เจ้าเทพอสูรเก็นนั้นล่ะ ตายรึยัง”

กานต์ น้องชายตัวแสบถามด้วยรอยยิ้มทะเล้น ทำให้ผู้เป็นพี่หัวเราะหิพลางพยักหน้ารับ

“ตอนนี้มันก็คงจะไปเกิดอยู่ที่เมืองเรียบร้อยแล้วละ คิดว่าอีกไม่นานคงจะมีข่าวการตายของเทพอสูรคนที่สองพาดหัวในเว็บบอร์ดแน่ๆ”

“เจ๋ง!”

ว่าแล้วเจ้ากานต์ก็กระโดดตัวลอย กำหมัดชกขึ้นฟ้าคล้ายสะใจกับคำกล่าวของผู้เป็นพี่สุดๆ

เป็นจังหวะเดียวกับที่กานต์ข้าเลื่องไปมองหญิงสาวอีกคนหนึ่งที่นั่งเสียบและจ้องมองเขามาตลอด สาวน้อยร่างเล็กผู้มีเรือนผมสีน้ำตาลคอง และใบหน้าดูจริงจังตลอดเวลา ดวงตาคู่สวยของเธอจ้องมาทางเขาเขม็งคล้ายกับจะตำหนิอะไรบางอย่าง

“เมื่อกี้ี้ดูเหมือนว่าการค้นหาเวทของฉันมันจะแสดงสัญลักษณ์ของมหาเวทสายฟ้าขึ้นมาแล้ว นี่คุณใช้งานมันนั้นหรือคะ แต่มีระดับคุณนะ ฉันว่าไม่จำเป็นต้องใช้ความสามารถของมหาเวท ก็เอาชนะเจ้าตัวปลอมมันได้ไม่ยากเย็นนัก คุณคิดที่จะเล่นอะไรกันแน่คะคุณกานต์”

นี่นาเถยถามขึ้นด้วยสีหน้าตึงเครียดไม่น้อย เธอคาดเดาความคิดของเขาไม่ได้เลย เพราะตานี้เพิ่งไปประกาศตัวให้เหล่าผู้ถือครองการันต์มหาเวทคนอื่น ๆ บุกเข้ามาหาได้ทุกเมื่อ โดยที่เลเวลของเขานั้นหากพูดตรงๆ ก็คือ ยังน้อยเกินกว่าจะไปชนกับผู้เล่นระดับเดียวกันคนอื่น ๆ ได้

กานต์เองก็อ่านความคิดของสาวน้อยตรงหน้าออก เขาไม่พูดอะไร แค้มิมนั่นก็มากพอที่จะให้คนมองต้องถอนใจออกมาคล้ายกับรู้สึกอึ้งใจสุดๆ

“ไม่รู้หรือไม่ว่าสิ่งที่คุณทำลงไปมันเสี่ยงมากแค่ไหน” นี่นาถามย้ำ

“ไม่ต้องห่วงครับ เพราะว่าความเสี่ยงนั้นแหละคือสิ่งที่อยู่คู่กับเทพอสูรเรามาโดยตลอด”

ฟังแล้วก็ได้แต่ถอนใจ เธอหันไปสบตากับนายกานต์ราวกับจะสื่อสารด้วยสายตาว่า “พีนายเป็นแบบนี้เสมอเลยหรือ” ซึ่งเจ้าตัวแสบก็ได้แต่หัวเราะและๆ ออกมาอย่างนั้นเอง

“เจ้าต้องให้รางวัลเราอย่างงามด้วย เข้าใจมั๊ย!”

เสียงแหลมสูงตะโกนขึ้น พร้อมกับร่างเล็กของเด็กหญิงตัวจ้อยที่วิ่งทักๆ ไปเกาะแขนกานต์เอาไว้ เธอเป็นเด็กหญิงน่ารักผู้สวมชุดแบบมีหูแมวประดับไว้ด้านบน ในมือข้างหนึ่งอุ้มตุ๊กตาลูกจើเบบเอาไว้อีกด้วย

ลามี่ หรือลาเมีย สัตว์เลี้ยงของเทพอสูรสายฟ้าไม่มีวันที่จะลืมทวงบุญคุณ หลังจากก่อนหน้านี้เจ้าเทพอสูรตัวร้ายใช้งานให้เธอไปเสี่ยงตายมากี่มากพอเห็นใบหน้าอึ้งของเด็กหญิงแล้วกันตึกก็ได้แต่หัวเราะซ้ำออกมา

“รู้แล้วละนา รอบหน้าเข้าเมืองเมื่อไรจะให้เงินไปชอปปิงให้หน้าใจเลยละกัน”

“จริงนะ เย้!”

ได้ยินดังนั้นแล้วแม่ตัวน้อยก็กระโดดดีใจจนตัวลอย ส่วนเจ้านายได้แต่ส่ายหน้าขำอยู่อย่างนั้นเอง

“นี่พีกันต์ ผมขอถามอะไรหน่อยสิ”

เจ้ากานต์เอ่ยถามขึ้นหลังจากหันไปสบตากับนี่นาอยู่ครู่หนึ่ง ซึ่งผู้เป็นพี่ก็หันมายิ้มคล้ายกับไม่แปลกใจเลยแม้แต่น้อยที่เจ้าน้องชายเดินมาสะกิดแขนอยู่ตอนนี้

“เรื่องอะไรล่ะ”

“ก็ไอ้เรื่องที่พี่ให้ผมทำในดันเจี้ยนนั่นนะ พี่กันต์ทำได้ยังไงที่เรียกให้มอนสเตอร์ทั้งหมดนั้นวิ่งไปที่ศัตรูได้โดยไม่ต้องไปลากเอง”

คำถามนั้นทำให้นายกันต์เฉยรอยยิ้มซ้ำขึ้นมา เขาขำเล็งมองทวงลามี่ราวกับจะสื่ออะไรบางอย่าง ซึ่งแม่หนูน้อยเองก็เบ้าปากนิดๆ เนื่องด้วยประสบการณ์สุดระทึกที่เธอได้เจอมาก่อนหน้านี้ยังทำให้รู้สึกขนลุกทุกที

“มันเป็นระบบใหม่ของดันเจี้ยนนะ” กันต์ตอบด้วยรอยยิ้ม

“ระบบใหม่?” เด็กทั้งสองที่ฟังอยู่ย่นเสียงสูง

“ใช่” กันต์พยักหน้ารับ “ก่อนหน้านี้ฉันเคยเดินทางไปที่ดินเจี้ยนหอคอยค้างคาวมา แล้วตอนนั้นก็ไปค้นหาไอเทมในห้องลับภายในดันเจี้ยนจนครบเลยได้รู้ว่ามีระบบใหม่เกิดขึ้นมา คือเมื่อไรก็ตามที่หีบสมบัติในดันเจี้ยนถูกเปิดจนครบแล้ว มอนสเตอร์ภายในดันเจี้ยนจะบุกเข้าตะลุมบอนใส่ผู้เล่นคนสุดท้ายที่เปิดหีบสมบัติทันที ก็เป็นระบบที่ทำให้ผู้เล่นเคลียร์ดันเจี้ยนได้ยากขึ้นนะ”

ได้ยินคำกล่าวนั้นแล้วเด็กทั้งสองก็หันมาสบตากันเอง เจ้ากานต์นั้นถึงกับอึ้งจนอ้าปากค้าง

“ง...ฉันที่พี่กันต์สั่งให้พวกเราเฝ้าหีบสมบัติเอาไว้จนกระทั่งถึงเวลาที่เหมาะสมแล้วค่อยเปิด ก็เพื่อที่จะรอให้พี่ไปเปิดหีบสมบัติชิ้นอื่นให้หมดก่อน แล้วพอพวกผมเปิดหีบที่เฝ้าเอาไว้เมื่อไร ไอ้ระบบมอนสเตอร์ค่านั้นจะทำงานทันที แอมไอ้มอนสเตอร์พวกนั้นมันก็จะวิ่งเข้าใส่พวกผมด้วย”

“ແ່ນແລ້ວ”

ผู้เป็นพี่ขยิบตาให้ ทำเอานี้หน้านั้นถึงกับถอนใจออกมายาวเหยียด นึกโล่งใจที่ตัดสินใจเชื่อฟังตามคำสั่งของนายกันต์ว่า “ทันทีที่เปิดหีบสมบัติแล้วให้รีบเทเลพอร์ตออกมาจากดันเจี้ยนด่วนที่สุด” ไม่อย่างนั้นคงจะเป็นพวกเธอนั่นแหละที่ต้องตายแล้วไปเกิดที่โบสถ์ในเมือง

“พอพวกนายที่เป็นคนเปิดหีบสมบัติไปสุดท้ายในดันเจี้ยนเทเลพอร์ตหายออกไป มอนสเตอร์ที่กำลังคลั่งพวกนั้นก็วิ่งเข้ามาหาสมาชิกในปาร์ตี้ของคนเปิดหีบสมบัติไปสุดท้ายแทนที่ก็คือฉันที่ยืนอยู่ใกล้ๆ ทีมล่าบอสของเจ้าตัวปลอมนั้นยังโง่ละ สุดท้ายมอนสเตอร์ที่กำลังคลั่งก็พุ่งเข้าโจมตีพวกมันเป็นไปตามแผนที่ฉันคำนวณเอาไว้ทั้งหมด”

ว่าแล้วเทพอสูรสายฟ้าผู้มากด้วยเล่ห์กลก็ยกนิ้วโป้งขึ้นมาให้เด็กทั้งสองเห็น เล่นเอาพวกเขาต่างพูดอะไรไม่ออก หรือจะบอกว่ากำลังทั้งกับความฉลาดของผู้ชายคนนี้ ที่ถึงขนาดใช้ระบบที่ทีมงานเซตขึ้นให้เคลียร์เกมได้ยากขึ้น มาเป็นประโยชน์แก่ตัวเองเสียอย่างนั้น

คิดๆ แล้วนี้น่าก็ได้แต่เป่าปาก เธออาจจะตัดสินใจถูกแล้วจริงๆ ที่มาติดสอยห้อยตามผู้ชายคนนี้

อย่างน้อยๆ ถ้าไปตั้งตนเป็นศัตรูด้วยละก็...คงไม่สนุกแน่ๆ

“ซ...ซักจะสงสารพวกพี่เคียวร่าแล้วสิ”

กันต์เอ่ยขึ้นพลางนึกถึงสภาพของพวกเพื่อนในกองทัพวินด์เซ่ ที่จะต้องปะทะกับฝูงมอนสเตอร์ซึ่งพี่ชายไปสร้างความฉิบหายเอาไว้ให้

“ไม่ต้องห่วงหรอกน่า” กันต์พูดยิ้มๆ “ระดับเคียวร่าเนะมอนสเตอร์แค่นั้นไม่ใช่ปัญหาหรอก”

“มาสเตอร์คะ มีการติดต่อมาจากคุณเคียวร่าค่ะ”

ยังพูดไม่ทันจบประโยคดี เสียงหวานๆ ก็ดังขึ้นมา เจ้าของเสียงนี้คือ ไอ หรือ AI ประจำตัวของนายกันต์นั่นเอง ซึ่งพอได้ยินคำกล่าวนั้นกันต์ก็หัวเราะ หึหึ

“เห็นมั๊ยละ ยังไม่ทันไรเจ้าตัวก็ติดต่อมาพอดีเลย”

“เอ๊ะ พี่เคียวติดต่อมาหรือ”

กานต์เอ่ยขึ้นด้วยสีหน้าแปลกใจ ขณะที่ผู้เป็นพี่นั้นพยักหน้ารับและเปิดระบบสื่อสาร

“ว่ายังไงครับคุณเคียว พี่งจะได้เจอหน้ากันเมื่อไม่กี่ชั่วโมงที่แล้วแท้ๆ แต่ยังรีบติดต่อมาหาแบบนี้ คิดถึงกันมากหรือยังครับ”

“ใช่ คิดถึงมากเลยละ มากเสียจนอยากจะหาอะไรแข็งๆ แพนกบาล นายสักทีให้มันรู้แล้วรู้รอดไป!”

มีเสียงแหลมสูงแหวกกลับมาทำให้นายกันต์นั้นหัวเราะร่วนคล้ายกับชอบใจอยู่ไม่น้อย ผิดกับพวกน้องๆ ที่ไม่ได้ยินเสียงสนทนานั้นด้วย ก็เลยได้แต่เลิกคิ้วสงสัย

“เสียงใสได้แบบนี้แสดงว่ายังไม่ตายสินะ” กันต์ถาม

“ฉันไม่มีวันยอมตายเพราะไ้กับดักบ้าๆ ของนายหรอกน่าไลต์นิง ให้ตายสิ นายมันชอบเล่นอะไรพิเรนทร์ๆ แบบนี้เสียเรื่อย โชคดีนะที่ฉันมาด้วย ไม่อย่างนั้นพวกลูกน้องหลายคนคงได้เลเวลลดกับเป็นแถบๆ แน่”

กันต์หัวเราะหึ ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าที่เต็มไปด้วยหมู่ดาว จนกระทั่งมีเสียงถอนใจออกมาจากฝั่งตรงข้ามคล้ายกับจะอ่อนใจอยู่นิดๆ เหมือนกัน

“เอาเถอะ แต่ครั้งนี้ก็ได้นายช่วยเอาไว้เยอะเลยละ อย่างน้อยๆ เจ้าไลต์นิงตัวปลอมนั้นก็คงจะเจียมเนื้อเจียมตัวไปบ้างแหละ ตอนนี้ได้ข่าวว่าออฟไลน์เห็นหน้าพวกนักข่าวไปแล้ว พรุ่งนี้ที่ทวีปใหญ่คงจะยุ่งวุ่นวายกันหนักเชียวละ เพราะว่าภายในคืนเดียวเทพอสูรตายไปถึงสองคนนี่นะ”

กันต์หัวเราะพรีด

“แบบนี้ลี EO มันถึงจะน่าสนุกหน่อย จำไม่ได้หรือไงเคียว สมัยเบต้า-

เทสต์นะ ไฉ้พวกผู้เล่นชั้นแนวหน้าที่มันห้าวมายุ่งกับพวกฉันก็ตายกันเป็นเป้า
ไม่เว้นแต่ละวันอยู่แล้ว”

“ใครจะไปลิ้มได้ เล่นตายกันเป็นปลวกโดนยาเสียขนาดนั้น”

คำประชดนั้นทำให้กันต์ต้องเผยรอยยิ้มมุมปาก เขาเปิดข้อมูลบางอย่าง
ขึ้นมา ก่อนจะลงมือเขียนเอกสารและรายละเอียดทั้งหมด แล้วชิปไฟล์

“ถ้าอย่างนั้น...ตามสัญญาจะเคียร์ว่า ไหนๆ ฉันก็ก่อเรื่องวุ่นวายให้เธอ
มามากแล้ว สิ่งนี้ถือว่าเป็นของตอบแทนจากฉันก็แล้วกัน”

ว่าแล้วนายกันต์ก็ส่งข้อมูลนั้นผ่านไปในระบบสื่อสาร จนมีเสียง กริ่ง!
ดังขึ้นมา เป็นสัญญาณบอกว่าการส่งไฟล์สำเร็จไปด้วยดี เคียร์ว่าเจียบหายไป
ครู่หนึ่งเพื่อตรวจสอบว่านายกันต์ส่งอะไรไปให้ จนกระทั่ง...

“น...นี่มัน!” เธออุทานขึ้นเสียงดัง

“ตำแหน่งของบอสลับตัวที่เหมาะสมจะให้พวกผู้เล่นธาตุลมไปจัดการนะ
ถึงจะไม่ละเอียดอะไรนักเพราะมันเป็นข้อมูลสมัยเบต้าเทสต์ แต่ฉันคิดว่าระดับ
เธอคงจะจัดการพวกมันได้ไม่ยากเย็นนัก ยิ่งไงก็ขอให้โชคดีนะ อ้อ แล้วก็ฉัน
ขอตัวเจ้าน้องชายตัวแสบของฉันกับคุณนี้น่าไปด้วยล่ะ เอาไว้เจอกันเมื่อชาติ
ต้องการนะครับคุณผู้หญิง”

คำอวยพรนั้นสิ้นสุดลงพร้อมกับคำว่า “เดี๋ยว!” ของเคียร์ว่าที่ดังแว่วมา
ทางช่องสัญญาณสื่อสารเท่านั้น กันต์ปิดช่องสัญญาณการสื่อสารนั้นลง ก่อน
จะหันไปสบตากับน้องๆ ที่มีสายตารออย่างรู้เฝ้ารอ

“ไม่ต้องห่วงหรอกน่า เคียร์ว่ากับเพื่อนๆ ของพวกนายจะปลอดภัยดี”

พอได้ยินคำกล่าวนั้นเอง เด็กทั้งสองก็ถอนใจโล่งอก

“จากนี้ไปทางนั้นก็จะวุ่นวายหน่อยละ” กันต์พูดยิ้มๆ “เพราะว่าเทพ
อสูรตายเป็นปริศนาอย่างนี้ ทางกองทัพก็ต้องหาคำตอบดีๆ ไปอธิบายให้
นักข่าวฟัง ซึ่งแน่นอนว่าไอ้เจ้าตัวปลอมนั้นมันคงไม่โง่พอจะมาบอกหรอกนะ
ว่าถูกฉันที่เป็นตัวจริงฆ่าเข้าให้ละ”

ว่าแล้วก็แสร้งยิ้มเจ้าเล่ห์ขึ้นมาจนเด็กทั้งสองต้องผละไปตามๆ กัน
ไม่ว่าเมื่อไรพอนายเทพอสูรสายฟ้าคนนี้ยิ้มเย้ยเยาะเยือกแบบนี้ทีไร มักจะมี

เรื่องฉิบหายตามมาเป็นกระบวนเสียทุกทีเสีย!

“แต่ไม่ว่ากันจากนี้ไป พวกนั้นจะต้องหาทางเล่นงานที่ก้นดุ้นกันแน่ๆ อย่างน้อยๆ เจ้าเทพอสูรวาริคนั้นก็รู้จักทั้งหน้าแล้วก็ชื่อจริงของพี่ ดีไม่มีมัน จะจ้างพวกสมาคมนักฆ่ามาเล่นงานเอานะ”

กานต์พูดขึ้นแบบกังวลไม่น้อย แต่ผู้เป็นพี่กลับยกมือขึ้นทำสะเอวและยิ้มกว้าง

“สมาคมนักฆ่าเขาจะรับจ้างฆ่าเฉพาะพวกคนที่มีค่าหัวเท่านั้น ซึ่งการที่เราจะตั้งค่าหัวใครสักคนนะมันไม่ใช่เรื่องง่ายนักหรอก อย่างน้อยๆ ไอ้คนนั้นมันก็ต้องไปก่อเรื่องขึ้นมาเสียก่อนนะนะ”

“ก็แล้วพี่ไม่ได้ไปฆ่าคนของพวกอนดินจนวายวอดหรือไง” กานต์แย้ง

“ใครบอกว่าฉันเป็นคนฆ่า ในบันทึกการตายของพวกมันเป็นชื่อของแม่พี่ต่างหาก”

ว่าแล้วก็ชี้นิ้วไปทางلامي ร่างเล็กสะดุ้งโหยงร้อง “อ้าว!” ออกมาทันที

“เพราะตอนนั้นฉันใช้เฟลตเปลี่ยนชื่อเป็น ราชีนิลาเมีย ไปแล้ว พวกมันย่อมไม่มีหลักฐานมามัดตัวฉันเพื่อตั้งค่าหัวได้ หรือถ้าเจ้าเทพอสูรวาริคนั้นจะให้ทางทีมงานตรวจสอบให้จริงๆ ก็จะเป็นการไปประกาศให้โลกรู้ดีกว่า เทพอสูรอย่างมันนะโดนผู้เล่นคนอื่นฆ่าเข้าให้ และมีโอกาสที่ผู้คนจะสงสัยในฝีมือของมันได้ จริงมั้ยละ”

“ก...ก็จริงแฮะ”

กานต์ได้แต่พยักหน้ารับthings เพราะแผนการของพี่ชายนั้นช่างลึกซึ้งเสียจนเดาทางไม่ออกจริงๆ

“แต่เอาจริงนะ ต่อให้พวกมันตั้งค่าหัวฉันขึ้นมา ฉันก็ไม่แคร์หรอก เพราะว่าส้มเบต้าเทสต์ พวกฉันสี่คนก็โดนตั้งค่าหัวกันคนละตั้งห้าสิบล้านเหรียญ แต่ไม่เห็นจะมีไอ้บางคนไหนเข้ามาล่าค่าหัวฉันแล้วทำสำเร็จกันสักราย เพราะฉะนั้นถ้าอยากจะดาหน้ากันเข้ามาก็มากขึ้นได้ทุกเมื่อเลย ฉันยินดีต้อนรับไอ้พวกชอบเสี่ยงตายแบบนี้อยู่แล้ว”

คำกล่าวนี้เองที่ทำให้ทั้งกานต์และนีน่าต้องถอนใจออกมายาวเหยียด

ทันที

“ฉันชักรู้สึกว่าการเดินทางรอบนี้ของพวกเขา มันจะวุ่นวายยังไงก็ไมรู้อีก
คะ” นี่น่าพูด

“นั่นสิ ท่าทางชีวิตของเราทุกวินาทีคงจะต้องแขวนไว้บนเส้นด้ายแน่
เลย” กานต์เสริม

ซึ่งคำกล่าวของเด็กทั้งสองนั้นก็ทำให้กันตถึงกับหัวเราะชอบใจออกมา
ทันที จะว่าไป นี่ก็เป็นเวลาที่เขาจะได้ออกไปผจญภัยในโลก EO แบบจริงๆ
จังๆ เสียที หลังจากต้องเสียเวลาเตรียมตัวมาตั้งนาน

“วันนี้พวกเราคงไม่ได้เดินทางไปไหนแล้วละ เพราะฉะนั้นเปิดเซฟโซน
แล้วก็ตั้งแคมป์ไว้ตรงนี้เถอะ ไว้พรุ่งนี้ออนไลน์กลับมาแล้วค่อยออกไปผจญภัย
กันต่อ”

“ผมก็ว่าจ้ะแหละ” กานต์ถอนใจอย่างโล่งอกที่สุด “เพราะแค่วันนี้วัน
เดียวก็รู้สึกเหนื่อยกว่าทุกวันที่ผมได้มาเล่นเกมใน EO นี่เสียอีก วันนี้พวกเรา
ออฟไลน์กันตรงนี้ก็แล้วกันนะ นี่น่า”

หญิงสาวพยักหน้ารับ แต่ก่อนที่จะทุกคนจะได้ขยับไปไหนกัน เธอก็
ขำเลี้งไปสบตากับกันตอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งคนแก่กว่าก็เลิกคิ้วขึ้นนิดๆ รู้ทันทีว่าฝั่ง
ตรงข้ามมีอะไรอยากรู้อยากถามเขาเป็นแน่

“มีอะไรหรรอครับ”

“ฉันพอจะถามได้มัยคะว่า เป้าหมายต่อไปของพวกเราคืออะไรกัน
แน่”

กันตนิ่งไปครู่หนึ่งก่อนที่จะเผยรอยยิ้ม

“เป้าหมายต่อไปของเราก็คือการขึ้นเหนือไปที่ทวีปหลักของออนไลน์
ครับ”

“ทวีปหลักของออนไลน์?”

เด็กทั้งสองประสานเสียงกันงงๆ ส่วนนายกันตนั้นพยักหน้ายืนยัน

“เป้าหมายแรกของผมก็คือ เดินทางไปหาเพื่อนคนแรกที่ยืนยันตำแหน่ง
ได้แล้วแน่นอน ซึ่งก็คือเทพอสูรวาริ เบนนี่ ครับ”

1

แพรวพูน!

“นี่แกจะเอาจริงๆ เหรอเนี่ยไอ้ก้นต์!”

เสียงหวานไวววายขึ้นดังลั่นพร้อมกับสีหน้าตื่นตระหนกของ กุลธิดา ขวัญลักษณ์ หลังจากเธอได้เห็นราคาของ เปียโนยามาฮ่ารุ่นคลาสสิก ที่ติดป้ายไว้ตัวเบ้อเร่ว่า “330,000 บาท” ซึ่งพอได้เห็นจำนวนเงินที่จะต้องไหลออกจากบัญชีธนาคารแล้ว สาวกุลก็ถึงกับร้องออกมาเสียงหลงในร้านขายเครื่องดนตรีย่านสยาม จนพนักงานขายต้องแอบอมยิ้มไปตามๆ กัน

“กฎก็ต้องว่าไปตามกฎนะจะคุณพี่สาว แพ้แล้วก็ต้องทำตามเงื่อนไขเสียดีๆ”

ขณะที่ผู้ได้รับผลประโยชน์เพียงหนึ่งเดียวในนี้เอยขึ้นด้วยน้ำเสียงร่าเริงและฉีกยิ้มกว้าง

ก้นต์ ขวัญลักษณ์ เดินลืวตรงไปยังเปียโนที่เขาหมายตาเอาไว้ ก่อนจะได้มีอัฐบเนื่องงานชั้นดีสีดำขลับเงาวับ ที่มีราคาค่างวดสูงถึงสามแสนบาท

“ฉันถามจริงๆ เถอะ สถาปนิกแบบแกจะเอาเปียโนในอุ้ยักษ์แบบนี้ไป

ทำซากอะไรละ ที่ตั้งในบ้านก็แทบจะไม่มีอยู่แล้ว”

“ขอติดีย่อมมีราคาเสมอ” กันต์หันไปตอบด้วยรอยยิ้ม “อีกอย่างผมจะเอาไปทำอะไรที่กูไม่ต้องใส่ใจหรอก สิ่งที่ต้องใส่ใจก็คือ จ่ายเงินซื้อมันให้ผมตามสัญญาเสียดีๆ”

ได้ยินคำกล่าวนั้นแล้ว พี่สาวผู้เป็นฝ่ายพ่ายแพ้ในการพนันก็ได้แต่ถอนใจ เธอไม่คาดคิดด้วยซ้ำว่าเจ้าน้องชายตัวแสบมันจะทำสำเร็จตามที่พูดเอาไว้ได้รวดเร็วขนาดนี้ เมื่อวานนี้หลังจากเจ้าน้องชายตัวแสบออฟไลน์ออกมาจากเกม เจ้านี้ก็เดินยิ้มแฉ่งตรงมาหา บอกให้เธอตรวจสอบได้เลยว่าตรวจหาบักได้กัตัวแล้ว ซึ่งผลลัพธ์ก็ออกมาที่...

126 ตัว

ภายในเวลาไม่ถึงเดือน เธอจะอยากจะรู้มากกว่าอีตานี้ไปอาละวาดอะไรไว้ในโลก EO บ้าง

“ม...ไม่มีรุ่นที่ถูกกว่านี้แล้วหรอกันต์น้องรัก”

พี่สาวพยายามขอความเห็นใจจากน้องชาย ซึ่งเจ้าอสูรร้ายก็เพียงยิ้มหวานให้

“ไม่มีแล้วครับ”

“ต...แต่ว่า”

“แต่ว่าพี่กูจะไม่ซื้อให้ผมก็ได้นะ”

“จริงหรอ”

สาวกุกยิ้มหน้าบานทันทีเมื่อได้ยินคำกล่าวนั้น

“แต่จากนี้เป็นต้นไป ถ้ามีเรื่องอะไรผมจะไม่ช่วยเหลือพี่อีกแล้ว รอบหน้าก็ไปขอความช่วยเหลือจากเจ้านานต์มันเองก็แล้วกัน”

ได้ยินเท่านั้นเองสาวกุกก็ชะงักนิ่ง อ้าปากค้างไป เธอรู้นิสัยพูดจริงทำจริงของน้องชายเป็นอย่างดี ก่อนหน้านี้อายุเคยใช้วิธีชักดาบแบบนี้มาแล้วเหมือนกัน ซึ่งผลลัพธ์ก็คือ เจ้าน้องชายคนนี้นั้นมันเงิน ไม่ช่วยเหลืออะไรเธออีกเลยเป็นเวลาเกือบปี ซึ่งกว่าจะจ้อให้เจ้านี้กลับมาช่วยงานได้อีกก็กินเวลาไปมากโข

แถมตอนนี้สถานการณ์การแข่งขันในแผนก GM ของบริษัทไพร์ดก็

เข้มข้นมากเสียด้วย ขึ้นขาดกำลังหลักจากเจ้าก้นตัน้องชายตัวแสบไป มีหวังเธอแน่

คิดได้ตั้งนั้นแล้วสาวกุลก็คอดก ก่อนจะหันไปยิ้มเจื่อนกับพนักงานขาย ด้วยสีหน้าที่ซิดเผือดลงไปทันที

“จ...รับเครดิตการ์ดนะคะ”

“รับค่ะ ยินดีที่อุดหนุนนะคะคุณลูกค้า!”

เมื่อมั่นใจว่าได้เงินจากลูกค้าสองคนนี้แน่นอนแล้ว พนักงานขายสาวคนนั้นก็รีบเอื้อมมือไปรับเครดิตการ์ดมาจากกุลธิดาทันที ก่อนจะวิ่งหายไปด้านหลังเคาน์เตอร์เพื่อเตรียมเอกสาร

“ไอ้ก้นตัน จำไว้เลยนะว่าของขวัญวันเกิดของแกจากฉันน่าจะไปเลยสิบปี เข้าใจมั๊ย!”

“ปกติพี่ก็ไม่ได้ให้อะไรผมมากไปกว่าปากกาเขียนแบบหรือเสื้อผ้า รองเท้าหрок เพราะฉะนั้นแค่นี้ก็คุ้มเกินพอแล้ว ขอขอบคุณสำหรับของขวัญนะจ๊ะพี่สาวคนสวย งานหน้ามีอะไรให้ช่วยบอกน้องอีกนะ”

ว่าแล้วก็รีบเข้าไปโอบเอวพี่สาวเอาไว้ เล่นเอาสาวเจ้าเบ้ปากแทบอยากจะเอาศอกสะกิดท้องของมันให้ซีไครงหักไปเลย ติดที่พอเห็นรอยยิ้มกวนๆ ชนิดที่รู้ได้เลยว่าตัวเธอน่ะติดกับเจ้าน้องคนนี้เข้าไปเต็มเปาแล้ว ก็เลยได้แต่ถอนใจและคิดเพียงว่า “เออ! รอบนี้ฉันพลาดเอง!”

“แกร็บๆ ไปกรอกเอกสารเลยไปไอ้ก้นตัน ขอฉันนั่งทำใจตรงนี้ก่อน... นอกจากรถที่ฉันดาวน์เองหลังเรียนจบแล้ว นี่มันเป็นเงินก้อนใหญ่ที่สุดเท่าที่ฉันเคยจ่ายเลยนะะ”

“โอ้ๆ เอาจ่า เตี่ยพี่ก็ได้ถอนทุนคืนจากบักพี่ผมหาให้น่า...ฉันผมไปกรอกเอกสารก่อนนะ”

“เออๆ”

ผู้เป็นพี่ได้แต่โบกมือหยอๆ รีบไล่เจ้าน้องชายตัวแสบไปให้พ้นๆ หน้าซึ่งพอมองเจ้าก้นตันตรงไปนั่งกรอกรายละเอียดในการทำสัญญาจัดส่งสินค้าแล้ว เธอก็ได้แต่ถอนใจยาว

“หวังว่ารอบนี้ฉันจะได้โบนัสที่คุ้มกับการลงทุนนะ”

“หิวข้าวรีเปล่าครับพี่กุล”

กัณฑ์เอ่ยถามขึ้นด้วยรอยยิ้มขณะที่กดรีโมตเพื่อปลดล็อกประตูรถฮอนด้าแอดคอร์ดีสีดำที่เพิ่งจะยืมคุณป้าจันมาใช้เมื่อเช้า ซึ่งคำถามจากน้องชายนั้นทำให้กุลธิดาที่เดินตัวลอยออกมาจากร้านขายเครื่องดนตรีต้องเหลียวขึ้นมองด้วยท่าทางที่เหมือนกับคนเสียหุ้นไม่มีผิด

“ตัวโหม่งนี่ฉันกินอะไรไม่ลงทั้งนั้นแหละไอ้กัณฑ์” เธอพูดเสียงเซียว

“ทำไมล่ะ ปวดท้องหรือ”

“เปล่า” ว่าแล้วก็เบ้าปาก “เมื่อกี้ SMS มันเพิ่งส่งรายละเอียดการรูดเครดิตการ์ดสามแสนออกไปจากวงเงินบัตรเครดิต ฉันเพิ่งจะเสียเงินเก็บจำนวนมากออกไปจากบัญชี แกะจะให้ฉันแฮปปี้กระดี๊กระด๊าเป็นคนถูกล็อตเตอรี่หรืออะไร”

“แหม เสียเงินซื้อของขวัญนิดๆ หน่อยๆ ให้น้องชาย ไม่ต้องคิดมากหรอกน้า”

“แกพูดเหมือนเพิ่งจูงมือฉันไปซื้ออรรถบังคับคันละไม่กี่ร้อยเลยนะ ไอ้กัณฑ์ เมื่อกี้มันเปียโนราคาเป็นแสนเลยนะยะ โอ๊ย! ฉันจะอยากจะทำตาย ถ้าคุณพ่อของคุณแม่บนสวรรค์รู้ว่าฉันตามใจแก่มากเกินเหตุแบบนี้ มีหวังโดนดุสามวันไม่ซ้ำคำแน่!”

ได้ยินดังนั้นแล้วนายกัณฑ์ก็หัวเราะร่วนออกมาทันที แม้วันนี้ที่สาวคนสวยของเขาจะแต่งตัวชุดน่ารัก เป็นเสื้อเชิ้ตสีแดงตัวใหญ่กับกางเกงขาสั้นจนเรียกสายตาดจากพวกผู้ชายให้หันมามองได้เป็นทางเดียว แต่พออยู่ในสภาพคอตกเหมือนคนเสียหุ้นแล้วไวยวายออกมา ผู้คนแถวนั้นก็แค่หัวเราะเข้าไปตามๆ กัน

“น้าๆ เาเป็นว่าเดี๋ยวมือเที่ยงนี้ผมพาไปเลี้ยงข้าวติ่มมย”

กัณฑ์เอ่ยขึ้นด้วยรอยยิ้มขำ ส่วนผู้เป็นพี่นั้นหันไปสบตาด้วย ก่อนจะถอนใจและได้แต่ปลงกับจำนวนเงินที่เสียไปอย่างช่วยไม่ได้ อย่างน้อยเธอก็

หวังว่าจะได้รับผลกำไรคืนหลังจากการลงทุนไปบ้างไม่มากก็น้อยละ!

“เออ ก็ยังดี ถ้าแกล้งละก็บางทีอาจจะทำให้ฉันอารมณ์ดีขึ้นมาบ้าง”

“โอเค ถ้าอย่างนั้นก็ขึ้นรถเลย”

ว่าแล้วนายกันต์ก็โยนตัวขึ้นไปบนรถ ปล่อยให้พี่สาวได้แต่ส่ายหน้า อ่อนใจและตามขึ้นไปยังที่นั่งข้างคนขับ โชคดีที่พวกเขาเดินทางมาที่สยาม ตั้งแต่เช้า เพราะร้านเครื่องดนตรีเจ้าประจำที่กันต์มาอุดหนุนอยู่บ่อยๆ นั้นเปิดทำการตั้งแต่แปดโมงเช้า จึงทำให้หาพื้นที่จอดรถในย่านนี้ได้

“แล้วแจะพาฉันไปกินอะไรหาเจ้ากันต์ ถ้าอยู่ในสยามก็ไม่ต้องขับรถ ไปก็ได้มั้ง แถวนี่หาที่จอดรถยากจะตายไป เดินไปได้ ฉันไม่ได้ใส่สันสูงมา เดินได้สบายๆ อยู่แล้ว”

กุลธิดาเอ่ยถามหลังจากปิดประตูรถ เป็นจังหวะที่กันต์นั้นหยิบโทรศัพท์มือถือออกมา ก่อนจะเชื่อมต่อสาย-ฟายเข้ากับระบบปฏิบัติการของรถเหมือนเคย และเอื้อมมือไปกดปุ่มติดเครื่องยนต์

“ร้านที่ผมจะพาไปไม่ได้อยู่ที่สยามหรอกครับ”

“อ้าว แล้วแจะพาฉันไปกินอะไรเนี่ย” พี่สาวเลิกคิ้วขึ้น “อย่าบอกนะ ว่าก๊วยเตี๋ยวเนื้อที่สามย่าน ถ้าใช่ฉันตบบังหนูแกระเด็นเนนะไฉนเองเลย ฉันเพิ่งเสียเงินให้แกไปสามแสนแต่แจะเลี้ยงก๊วยเตี๋ยวเนื้อฉันเนี่ยนะ”

ได้ยินพี่สาวดักคอแล้วกันต์ก็หัวเราะร่วน เข้าเกียร์ถอยหลังด้วยรอยยิ้ม

“ครั้งก่อนผมซื้อกลับมาฝากเห็นชดน้ำชะเกลี้ยงเลยไม่ใช่หรอ ไฉ่เราก็นึกว่าชอบเสียอีก”

“สรุปแจะพาฉันไปทานก๊วยเตี๋ยวเนื้อจริงหรอเนี่ย” กุลธิดาเบ้าปาก

“วางใจได้น้า พี่สาวที่แสนดีอุตส่าห์เสียเงินซื้อเปียโนที่ผมอยากได้มาตั้งนานให้ทั้งที รับประกันว่าผมตอบแทนให้แบบสมน้ำสมเนื้อแน่นอน อาหารที่พาไปเลี้ยงนี้รับรองเลยว่าระดับภัตตาคารห้าดาว”

“...ถ้าแบบนั้นก็อวยยังชั่วหน่อย”

ว่าแล้วหญิงกุลก็พ่นลมหายใจออกมาทางจมูกแรงๆ ก่อนจะดึงเข็มขัดนิรภัยมาคาดแต่โดยดี เป็นภาพที่เห็นแล้วกันต์ได้แต่หัวเราะขำ และเริ่มถอย

รถออกจากที่จอดรถหน้าร้านขายเครื่องดนตรี

เพียงไม่นานนักสองพี่น้องขวัญลักษณ์ก็เดินทางออกจากร้านสยามเพื่อไปหาหม้อกลางวันกินกัน

“สมน้ำหน้าเจ้ากานต์” กุลธิดาพูดยิ้มๆ ขณะที่เอื้อมมือไปเปิดเพลง “แกอุตส่าหจะเลี้ยงมือใหญ่ทั้งที แต่มันดันไปนัดดูหนังกับพวกเพื่อนๆ อดกินของอร่อยเลยสมน้ำหน้า”

กานต์เผยรอยยิ้มขึ้นมา...แบบมีเลศนัยแปลกๆ

“มันไปดูหนังกับเพื่อนเหวอครับ” กานต์ถาม

“อ้อ เห็นเมื่อเข้ามาแว่วๆ ขอค่าขนมพิเศษจากป้าจันอยู่นะ”

“ทีเรื่องเที่ยวละตินได้แต่เข้าเลนนะไอน้องคนนี่”

“นั่นแหละนิสัยมันละ”

เมื่อกล่าวถึงเจ้าน้องคนเล็กของบ้านแล้วทั้งคู่ก็ต่างหัวเราะซ้ำออกมาแทบจะพร้อมกัน เป็นจังหวะเดียวกับที่กานต์สั่งให้ ไอ เซตตำแหน่ง GPS เพื่อมุ่งตรงไปยังเป้าหมาย

“ว่าแต่วันนี้วันเสาร์ แพลนนะที่พี่กุลได้หยุด ปกติพอผ่านวันศุกร์ที่ปิดเซิร์ฟเวอร์มา วันเสาร์นี่จะเป็นวันที่ยุ่งมากเลยไม่ใช่เหวอ ทำไมรอบนี้ถึงลาหยุดละ”

กานต์ชวนคุยขณะจอดรถติดไฟแดงอยู่ ซึ่งคำถามนั้นทำให้กุลธิดาถึงกับถอนใจออกมายาวเหยียดทันที

“แกเคยได้ยินคำว่า ก่อนพายุมาทะเลจะสงบเสมอ รีบล่าละ”

“แล้วมันเกี่ยวอะไร” น้องชายหัวเราะพริต

“อย่างเกี่ยวเลยละ เพราะว่าพรุ่งนี้แผนก GM จะเรียกรวมนักพนักงานทุกคนไปประชุมครั้งใหญ่ แล้วก็เริ่มทำงานกันแบบนันทสโตปสี่วันติดยังไงละ”

“โห ...ทำไมโหดจัง” กานต์เลิกคิ้วขึ้น

“นี่แกไม่รู้เรื่องเลยหรือไงเจ้ากานต์”

“เรื่องอะไร”

“ก็เรื่องที่ทางบริษัทไพรด์ตัดสินใจจะอัปเดตแพตช์ครั้งยิ่งใหญ่ไปที่

เวอร์ชัน 2.0 แล้วนะสิ”

กันต์เลิกคิ้วขึ้นสูงทันที เพราะเขาไม่เคยรู้เรื่องนี้มาก่อนเลย แถมเมื่อวันพฤหัสบดีก่อนจะออฟไลน์ออกมาจากเกมนั้นก็ไม่เห็นทางทีมงานแจ้งข่าวอะไรเลยแม้แต่นิดเดียว ช้าก่อนหน้าเขาจะกลับมาเล่น EO อีกครั้งนั้น รู้ดีกว่าทางทีมงานจะเพิ่งอัปเดตแพตช์ 1.3 ไปหมดๆ ด้วย ซึ่งปกติแล้วเกมออนไลน์พวกนี้เขาไม่ค่อยจะอัปเดตแพตช์กันบ่อยๆ นักรบรอก เพราะว่าหากจะทำทีหนึ่งมันต้องกินเวลาในการอัปเดตไปอย่างน้อยๆ ก็สามถึงสี่วันเลยทีเดียว

“ตอนออฟไลน์ไม่เห็นมีทีมงานประกาศเรื่องนี้เลยนี่ครับ” กันต์ว่า

“ก็ไม่ได้ประกาศไปนะสิ เห็นว่าเป็นคำสั่งด่วนจากท่านประธานบริษัทเองเลยละ ให้อำนาจการอัปเดตแพตช์อะไรเนี่ย เขาก็เลยให้พวกฉันมาปักเก็บแรงกันวันเสาร์ก่อน แล้วทางทีมพัฒนาก็เอาข้อมูลบักที่พวกฉันหาได้ไปตรวจสอบด้วย พงู้นี้ก็คงสาหัสหน่อยละ...แต่นั่นคงไม่เท่ากับพวกผู้เล่นที่มาไววายเรื่องปิดเซิร์ฟเวอร์รอกมั้ง”

กันต์ก็รู้สึกได้เลยว่าพี่สาวของเขา กำลังเครียดสุดขีด ส่วนหนึ่งก็คือ พอเข้าช่วงอัปเดตแพตช์ใหม่ทีไร ทีมงานที่เหนื่อยสุดในบริษัทก็คงไม่พ้นแผนกพัฒนากับแผนก GM นี่แหละที่ต้องมาสู้รบกับข้อมูลจำนวนมหาศาลของโลก EO จนแทบจะประสาทเสียไปตามๆ กัน

“ถ้าฉันผมก็จะไม่ได้เจอพี่สาวคนสวยไปอีกสี่วันเลยสินะเนี่ย”

“ก็เออเนสิ” กุลธิดาถอนใจ “เอาจริงๆ นะ ตอนนี้นฉันชักจะรู้สึกชินกับที่นอนในออฟฟิศมากกว่าเตียงที่บ้านไปแล้วละ อีกหน่อยฉันว่าคงได้ยกเฟอร์นิเจอร์ไปแต่งที่ห้องนอนนั่นแน่ๆ”

คำประชดนั้นทำให้เจ้ากันต์หัวเราะทันที

“แล้วอัปเดตแพตช์รอบนี้มีอะไรน่าสนใจบ้างรึเปล่านั้นครับ” เขาถาม

“เยอะนะ” กุลธิดาพูด “เห็นว่ามีระบบใหม่ๆ แล้วก็กิจกรรมใหม่ๆ เพิ่มขึ้นมาเต็มเลยละ อันที่จริงไ้แพตช์ 2.0 เนี่ยเขาจะจะไปอัปเดตตอนสิ้นปีโน้นแหละ แต่ที่ทำไมไม่รู้ ท่านประธานแกล้งให้รีบอัปเดตไปเลย...บางทีฉันก็เดาความคิดเขาไม่ออกอะนะ แต่การตัดสินใจของท่านก็ไม่เคยผิดพลาดรอก

พนักงานอย่างฉันก็ได้แต่ก้มหน้าทำตามคำสั่งของเขาไป”

“งั้นหรอ...”

กัณฑ์ได้แต่เบ้าปากพยับหน้ารับฟังๆ และมีรอยยิ้มนี้กลืนกลืนปรากฏขึ้นมา เขารู้สึกว่าตัวเองโชคดียิ่งๆ ที่ได้เล่น EO ในเซิร์ฟเวอร์ของประเทศไทย ซึ่งจะเป็นเจ้าแรกที่ได้อัปเดตแพตช์ใหม่ๆ ก่อนประเทศอื่นเสมอ เพราะว่าเป็นประเทศที่ตั้งบริษัทแม่ของโปรดักส์มั้ง

“แต่ตอนนี้พวกนายน่าจะลำบากขึ้นเหมือนกันนะเจ้ากัณฑ์” กุลธิดาพูด

“ครับ?”

“ก็รู้สึกว่แพตช์ 2.0 เนี่ยเขาจะอัปเดตให้มอนสเตอร์หลายตัวเก่งขึ้นมากเลยนะ แถมยังมีดันเจี้ยนใหม่ๆ กับมอนสเตอร์ใหม่ๆ เพิ่มขึ้นด้วย ขนาดแผนที่ก็ใหญ่ขึ้นอีกราวๆ 20 เปอร์เซนต์ อันที่จริงฉันว่ามันก็ออกจะเร็วไปหน่อยที่รีบอัปเดตแพตช์นี้ เพราะว่าตอนนี้บอสในเกมเพิ่งถูกล่าไปไม่กี่ตัวเอง ไม่รู้จะรีบอัปเดตแพตช์ไปทำไม”

“อ้อ นั่นสินะครับ”

กัณฑ์พยับหน้ารับ แต่ในใจกลับไม่ได้คิดแบบนั้นเลย มอนสเตอร์ใหม่ๆ ดันเจี้ยนใหม่ๆ แถมมอนสเตอร์เก่าๆ ยังโหดขึ้นกว่าเดิมด้วย...แบบนี้ก็สนุกสิ!

“ยิ้มอะไรของแกไอ้กัณฑ์”

“อ้อ เปล่าๆ”

เจ้าตัวแสบรีบโบกมือปฏิเสธทันที หลังจากเผลอยิ้มออกมาในฐานะเทพอสูรโดยไม่รู้ตัว เป็นจังหวะพอดีกับที่สัญญาณจรรยาบรรณเปลี่ยนเป็นสีเขียว กัณฑ์จึงรีบเข้าเกียร์พร้อมกับเคลื่อนรถออกไป

“ยิ้มแบบนี้ นั่นแน่ อย่าบอกนะว่ากำลังคิดถึงสาวน้อยที่ชื่อแบ่งคนนั้นนะ”

คำถามกึ่งแซวนั้นทำให้กัณฑ์หัวเราะหึ แต่ก็ไม่ได้ตอบโต้อะไร

“นี่อุตสาหเป็นวันเสาร์ทั้งที แกไม่ชวนน้องแบ่งคนนั้นไปเที่ยวมันจะดีหรอเจ้ากัณฑ์”

“ก็วันนี้ผมมีเดทกับสาวสวยอีกคนแล้วนี่ครับ จะให้ไปหาเธอได้อย่างไร”

ผู้เป็นพี่แบ่ปากใส่

“ทำเป็นเล่นไป เห็นลูกกมลเขามักชมหนาว่าสาวเป้งอะไรนั่นทั้งน่ารัก แถมฉลาดแล้วก็นิสัยดีด้วย มัวแต่ชำระวังเถอะสุนัขจะคาบไปรับประทานนะคะคุณน้อง”

กัณฑ์หัวเราะพริต ก่อนจะชำเลืองมองพี่สาว

“ทฤษฎีนี้ก็ใช้ว่าจะถูกเสมอไปนะครับพี่กุล เพราะแถวๆ นี้ก็มีสาวที่ทั้งสวย ทั้งฉลาด ถึงนิสัยจะห้าวๆ ไปนิดแต่ก็น่ารักติดอยู่ด้วยทั้งคน ผมก็ไม่เห็นจะมีไอ้หนุ่มเดนตายคนไหนมาจีบผู้หญิงคนนี้สักคนเลยนะครับ”

คำย่อนั้นทำให้ผู้เป็นพี่ต้องเป็นอันชะงักนิ่งไป นึกรู้ทันทีว่าพี่น้องชายหมายถึงนั้นจะเป็นใครไปไม่ได้นอกเสียจากเธอที่ครองความโสดมายาวนานถึงยี่สิบห้าปีได้อย่างน่าใจหายเป็นที่สุด

“ทะเล้งแล้วไงไอ้กัณฑ์” สาวกุลถลึงตาใส่

“อะไรเหวอ ผมยังไม่ได้พูดอะไรเลยนะ”

“เหอะ! คอยดูเถอะทำมาเป็นว่าฉัน เดี่ยวมีหนุ่มมาจีบฉันเมื่อไรอย่ามาทำตัวเป็นน้องชายหวงพี่สาวให้เห็นเชียวนะยะ ไม่งั้นจะเหมือนสมัยฉันเรียนมหา’ลัย มีไอ้หมาตัวไหนไม่รู้ไปแก้งพี่ที่กองที่มาจีบฉันเสียหนีเป้งไปแทบไม่ทัน”

“อันนั้นผมทำตามคำสั่งของลูกกมลเขาหรง”

“เหวอ!”

ผู้เป็นพี่เล่นเสียดสีเสียดจันท์หัวเราะพริต ทำไมเขาจะจำเหตุการณ์นั้นไม่ได้ สมัยที่พี่สาวของเขายังเรียนไม่จบ มันก็ใช้ว่าจะไม่มีไอ้หนุ่มเดนตายมาจีบหรงกะนะ ซึ่งก็หลุดมาคนหนึ่ง รู้สึกรู้ว่าจะเป็นหนุ่มจากคณะนิติศาสตร์ที่ชื่อ ก้อง

เขาเองก็ได้รับคำสั่งจากคุณลูกกมลที่ส่งบัญชีหนังหมาไปให้เช็กบิล ไอ้หนุ่มเดนตายคนนั้นให้หน่อย ซึ่งก็ใช้เวลาเพียงสามวันเท่านั้น ทำให้ไอ้เจ้าพี่ก้องคนนั้นหนีเป้งไปชนิดไม่กล้าเข้ามาเจียดใกล้ตัวพี่สาวของเขาได้อีกเลย

แน่นอนว่าวิธีการที่เขาใช้ในการขับไล่ไอ้หนุ่มผู้โชคร้ายคนนั้น ขอเก็บ

เป็นความลับก็แล้วกัน

กลัวได้ยินแล้วพี่สาวจะหัวใจวายเสียเปล่าๆ

แค่คิดถึงจู่ๆ นายกันต์ก็หัวเราะออกมาโดยไม่รู้ตัว ส่วนพี่สาวเป็นอันต้องแบ่ปากใส่ตามระเบียบ

“นายท่านคะ คุณลุงกมลโทร. มาหานะค่ะ”

เสียงของไอแว่วมาจากเครื่องสื่อสารของเขา กันต์จึงชะงักไปนิดๆ

“ตายยากจริงๆ เลยนะลุงของเราเนี่ย” กุลธิดายิ้มช้า

“นั่นสิ” หัวเราะและก็เอื้อมไปหยิบสมอลทอว์กขึ้นมาติดหูทันที “ต่อสายเข้ามาได้เลยจ้าไอ”

“รับทราบค่ะ”

ไอรับค่าก่อนจะเงียบไปครู่หนึ่ง และเสียงหัวเราะ ก็ดังออกมาในเครื่องสื่อสารไร้สายตรงใบหูของเขา

“ว่าไงเจ้ากันต์ ถึงไหนแล้วเนี่ย”

“ตอนนี้จัดการธุระที่สยามเสร็จแล้วครับคุณลุง พวกผมกำลังขับรถอยู่บนถนนนะคะ”

กันต์กรอกเสียงกลับไปด้วยรอยยิ้ม ขณะที่หมูนพวงมาลัยเลี้ยงขาตรงสี่แยก

“แล้วพี่สาวแกได้เสียเงินไปกับเปียนโนแกรีย์ยังละ”

“เรียบร้อยครับ พี่สาวที่แสนดีเขาอุดการดีให้ผมแล้ว บอกคุณป้าให้เตรียมพื้นที่ตรงห้องรับแขกไว้สำหรับเปียนโนหลังใหม่ของพวกเราได้เลยครับ”

สิ้นคำกล่าวนั้นก็มีเสียงหัวเราะของลุงกมลดังลั่นออกมาทันที ส่วนกุลธิดานั้นแน่นอนว่าไม่ลืมหันไปค้อนใส่น้องชายตัวแสบที่กำลังยิ้มอย่างกวนอารมณ์เป็นที่สุด

“แล้วนี่กำลังจะไปไหนต่อละ” ลุงกมลถาม

“ก็กำลังจะไปหาอะไรทานกันนะคะ”

“อ้อ...” ลากเสียงนิดๆ แล้วก็ลดเสียงลง “พี่สาวแกยังไม่รู้ตัวเรื่องแผนการของลุงใช่ไหม”

“ครับผม”

กันต์หัวเราะร่วมกับน้ำเสียงของคุณลุงกมล เขาชำเลืองมองพี่สาว คนดีที่นั่งข้างๆ เธอก็เอียงคอสงสัยว่าน้องชายกับคุณลุงกำลังคุยกันเรื่องอะไร กันแน่

“ดีมาก แล้ววันนี้พี่สาวແຕ່ງตัวสวยรีเปล่า”

“ครับสวยมากเลย”

“เยี่ยม จ้ะลุงฝากที่เหลือด้วยนะ อย่าทำให้เสียแผนเชียวละ”

“ครับๆ”

เพราะไม่อยากกระโดดกระดาก กันต์จึงได้แต่ตอบไปสั้นๆ เท่านั้น ไม่เข้าคุณลุงก็ตัดสายไป กุลธิดาจึงหันมาหา

“คุณลุงโทรมาทำไม”

“อ้อ ไม่มีอะไรหรอกครับ เขาบอกให้รีบๆ กลับบ้านนะครับ”

“อ้อ”

และการแสดงระดับรางวัลตุ๊กตาทองของนายกันต์ก็ยังคงไร้ที่ติเช่นเคย แทบไม่มีพริ้วใดๆ ปรากฏออกมาทางสีหน้าเลยแม้แต่บ่อย ซึ่งกุลธิดาก็ไม่ได้เอะใจ

“ว่าแต่อีกไกลมั๊ยเนี่ยกว่าจะถึงร้านอาหารของแคะไค้กันต์”

ผู้เป็นพี่ถาม ส่วนนายกันต์ก็เฉยร่อยยิ้ม (เจ้าเล่ห์) ขึ้นมาอีกครั้ง

“ไม่ต้องห่วงครับ อีกราวๆ ครึ่งชั่วโมงก็น่าจะถึง”

“ก็ดี หวังว่ามันจะร่อยอย่างพี่แสบอกนะ เพราะตอนนี้ฉันหิวมาก”

“รับรองครับ” กันต์หัวเราะหึ “จะร่อยจนแทบล้มหายใจเลยเชียวละ”

2

มืออาหารที่บ้านคนอื่น

“แหม อาละดีใจจริงๆ ที่เราสองคนมาทานข้าวที่บ้าน มันก็นานแล้วนะที่ได้มีแขกมาเยี่ยมเยียนคุณหาสน์แห่งนี้เลย ตามสบายนะทั้งสองคนทานกันให้เต็มที่ วันนี้อาให้แม่ครัวทำกันสุดฝีมือเลยนะ”

เสียงห้าวๆ เอยขึ้นอย่างอารมณ์ดี บนโต๊ะอาหารเต็มไปด้วยผู้คนจำนวนมาก ซึ่งในกลุ่มนั้นก็มียองสาวที่มาจากบ้านขวัญลักษณะที่หนึ่งโน้นกำลังป้อนน้ำจิ้ม ทำอะไรไม่ถูกจนได้แต่ยืมรับ

“ไอ้กันต์ ไอ้น้องชู้ จำไว้เลยนะถึงบ้านเมื่อไรอันฆ่าแกล้ง”

เสียงที่กตจนแสบและกระต๊อบใส่น้องชายที่นั่งข้างๆ รวากับจะคาดโทษกุลธิดากำลังหน้าซัด หลังจากเธอเผลอหลับไปครู่หนึ่ง และตื่นขึ้นมาเห็นว่าน้องชายได้ขับพามาจอดหน้าประตูคุณหาสน์ที่ไม่คุ้นตาเลยแม้แต่น้อย พอเห็นว่าไม่มีร้านอาหารอยู่ตรงหน้า จู่ๆ สมออันชาญฉลาดของกุลธิดาก็นอนนึกขึ้นมาได้ทันทีว่า ช่วงสัปดาหที่ผ่านมานั้นลู่กับป่าพุดถึงเรื่องที่เจ้ากันต์จะต้องมากินข้าวที่บ้านของสาวที่คุนลู่จะแนะนำให้

ด้วยงานที่มากของแผนก GM ทำให้เธอลืมเรื่องนี้ไปเสียสนิท ว่าวันที่เจ้าก้นตันต์กับสาวของมันเอาไวก็คือ วันเสาร์ หรือวันนั้นแหละ!

ด้วยประสบการณ์ที่อยู่บ้านขวัญลักษณะมาหลายสิบปี กุลธิดารู้ทันทีว่าเธอโดนคุณลุงกับน้องชายตลบหลังเข้าให้อย่างน่าเจ็บใจที่สุด ตอนแรกเธอก็นึกว่าจะโชคร้ายแค่เรื่องที่ได้เจ้าน้องชายมันลากไปเสียเงินอย่างเดียวเสียอีก แต่ที่ไหนได้ มันกลับเอาพี่สาวมาขายด้วย!!

“ฉันอุตส่าห์ซื้อเปียโนให้แกเป็นแสน แต่แกตอบแทนฉันอย่างนี้เหรอล่ะเลยเดียวฉันจะกลับบ้าน!”

และนั่นก็คือเสียงของเธอที่โวยวายออกมาหลังจากรู้ตัวว่าพลาดทำให้ลุงกับน้องชายเข้าเสียแล้ว แต่สุดท้ายเธอก็สู้แรงและความเหนียวของมือน้องไม่ไหว จนถูกลากเข้ามาในคฤหาสน์เจ้ากรรมหลั่งนี้และต้องมานั่งอยู่ที่โต๊ะอาหารกับคนที่เธอไม่คุ้นหน้ากันตั้งหลายคน

ก้นตันันต์เผยรอยยิ้มขึ้นมา ก่อนจะกระซิบกลับไปว่า...

“เอน้า แค่มาทานข้าวเองไม่สีกหรือหอกพี่กุล อีกอย่างพวกนี้เขาก็น้องหน้าของพี่ทั้งนั้นไม่ใช่เหรอดีไมตีพี่อาจจะได้เลื่อนชั้นเร็วกว่าปกติก็ได้ นี่น้องหวังดีนะเนี่ย”

“ขอบใจ แต่ทีหลังไม่ต้อง”

ผู้เป็นพี่แค้นเสียใจ ก่อนจะหันกลับมาถอนใจอย่างรับสภาพ มาถึงตรงนี้เธอก็คงไม่มีทางเลือก นอกเสียจากรักษามารยาทและหน้าของคุณลุงไว้ก่อนจะฉีกยิ้มหวานออกมาคล้ายกับยินดีเสียเหลือเกินที่ได้มานั่งรับประทานอาหารร่วมกับคนแปลกหน้าพวกนี้

เป็นหน้ากากลังคมชั้นสูงที่ก้นตันเห็นแล้วต้องพยักหน้ารับอย่างทิ้งๆ นึกรู้เลยว่านอกจากเขาแล้ว ท่าทางพี่สาวคนสวยเองก็คงสืบทอดสกลเล่นละครระดับฮอลลีวูดมาจากคุณลุงกลมด้วยเป็นแน่

“ไม่ว่าหนูกุลจะมาด้วยนะ ลุงดีใจมากเลยที่ได้เจอเราเสียที ปกติที่ทำงานการจะได้เข้าไปในแผนก GM ก็ไม่ใช่เรื่องง่ายๆ เจ้ากมลมันคุยเรื่องหลานสาวคนเก่งไว้มากเลยละ แล้วพอได้มาเห็นตัวจริงก็ต้องยอมรับเลยนะว่า

หนูนี้สวยเหมือนแม่มากจริงๆ”

คำชมนั้นดังมาจากชายกลางคนที่นั่งอยู่อีกฟากหนึ่ง คุณอานิรุทธิ์ เพื่อนคนสนิทของคุณลุงกำลังยิ้มแฉ่ง เขาเป็นผู้ชายท่าทางใจดี ผมสีดำกระเซิง ไม่ค่อยเป็นทรง และไว้หนวดครีมน้ำตาล ผมได้รับคำชมนั้นกุลธิดาก็ยิ้มหวานแทบจะทันที

“คุณลุงเขาก็ชมเกินไปค่ะ หนูเองก็ไม่ได้เก่งแล้วก็สวยอะไรขนาดนั้นหรอกค่ะคุณอา”

“ถ่อมตัวจริงนะ นี่ขนาดไม่ค่อยสวยยังขนาดนี้ จริงมั๊ยเจ้าว่าน!”

คุณอานิรุทธิ์หัวเราะว่า เออมีมือไปตบหลังชายหนุ่มที่นั่งอยู่ข้างๆ กันต์ จำได้ทันทีว่าผู้ชายคนนั้นก็คือ วนันต์ หรือว่าน ลูกชายคนโตของนิรุทธิ์ ซึ่งเอาจริงๆ กันต์เองก็เพิ่งจะได้เจอกับหมอนี่เมื่อไม่กี่วันก่อนในโลก EO

“ค...ครับ”

นายว่านตอบรับพ้อด้วยรอยยิ้มเจื่อนๆ เขาไม่กล้าสบตากับกุลธิดาด้วยซ้ำ เห็นแล้วกันต์ก็ได้แต่อ่อนใจ ท่าทางหมอนี่จะไม่มีทางรอดพ้นการขงของพ่อตัวเองได้แน่ๆ โดยเฉพาะความหงออันเป็นเอกลักษณ์ที่ทำให้กันต์ต้องคอยมองหาพี่สาวของเขา และแอบเห็นเธอคิ้วกระตุกนิดหน่อยเมื่อได้เห็นคนที่ต้องมาดูแล (แบบไม่เป็นทางการ)

“นี่นะเธอลูกชายของคุณอา ที่ลุงเขาจะแนะนำให้ฉันนะ” กุลธิดาหันมากระซิบด้วย

“ขอบเลยใช้มั๊ยละ”

“ถ้าลุงเขาบังคับให้ฉันคบกับตานี้จริงๆ บอกได้คำเดียว เตรียมเข้าสู่สภาวะสงครามเต็มรูปแบบได้เลย”

คำตอบของพี่สาวแทบจะทำให้กันต์เผลอเสียงหัวเราะออกมดังลั่น ดีที่เขาเก็บอาการเอาไว้ได้ทัน และรู้ตั้งแต่แรกแล้วว่าคนอย่างเจ้ากุลผู้มีคามมั่นใจสูงต้องไม่ชอบผู้ชายจ๋องๆ แบบนี้นั่นแน่นอน

“แล้วน้องชายของเราล่ะกันต์ ที่ชื่อว่ากานต์นะ” อานิรุทธิ์ถาม

“อ้อ มันไปเที่ยวกับเพื่อนนะครับคุณอา ผมตื่นมาก็ไม่อยู่แล้ว”

คำตอบนั้นทำให้เกิดเสียงหัวเราะดัง “หิ” คล้ายกับจะพอลใจมาจากอีกด้านหนึ่งไม่น้อย ก้นต้งขำเล็งไปมองแลเห็นเด็กสาวที่กำลังนั่งกินอาหารโดยไม่สนใจอะไร สาวน้อยวัยใสน่ารักในชุดอยู่บ้านกำลังเคี้ยวอาหารตุ้ยๆ รวากับไม่ขอเป็นส่วนหนึ่งในบทสนทนา วนิดา หรือพลอย คู่ปรับตัวแสบของนายกันต์ที่จิงใจแสดงออกชัดเจนว่าไม่ปลื้มนักที่เขาและพี่สาวมาร่วมโต๊ะอาหารด้วย

เห็นดังนั้นแล้วก้นต้งจึงยิ้ม

“ไม่ต้องห่วงหรอกครับ เจ้าน้องชายตัวแสบของผมน่าจะคุ้นกับลูกๆ ของคุณอาตี โดยเฉพาะน้องพลอยน่าจะสนิทกับน้องชายของผมดีอยู่แล้ว เพราะเห็นทะเลาะกันอยู่บ่อยๆ ในโลก EO ครับ”

“นี่ น้อยๆ น้อยๆ ใครจะไปสนิทกับตานั่นละ!”

พลอยชะงักมือจากอาหารก่อนจะหันไปแหงส่ ดิดที่มีสายตาดูๆ จากคุณอาณิรุติปรัมเอาไว้ เธอจึงหอยลงและได้แต่มองค้อนนายกันต์อยู่อย่างนั้นเอง

“น่าเสียดายนะที่ไม่ได้เห็นลูกๆ ของใครให้ครบทุกคน”

อีกเสียงดังขึ้น ก้นต้งกับกุลหันไปมอง และเห็นสุภาพสตรีที่แม้จะมีอายุแต่ก็ยังดูดีอยู่ ผมสีดำยาวถูกปล่อยลงมาด้านหลัง เธอเป็นคนที่ผิวขาวมาก ดวงตาสีอำพันอันเป็นเอกลักษณ์ประกอบกับริมฝีปากรูปกระชับสีชมพูอ่อนทำให้ใบหน้าดูใจดีไม่น้อย

“เห็นตากันต์แล้วก็ชวนให้นึกถึงเขาขึ้นมาเลยนะคะคุณ”

“อ้อ จริงด้วยสินะ”

คุณอาณิรุติดีใจเบาๆ ก่อนจะหันไปยิ้มให้สุภาพสตรีคนนั้น ซึ่งเธอคนนี้ก็คือนุณ วิภาดา ภรรยาของเขา ก่อนหน้านี้คุณอาได้แนะนำภรรยาให้รู้จักแล้ว เธอเป็นแพทย์หญิงผู้เชี่ยวชาญเรื่องผู้ป่วยโรคทางสมอง แล้วก็รู้สึกจะเป็นแพทย์ชื่อดังที่ก้นต้งเคยเห็นหน้าในข่าวโทรทัศน์หรือหนังสือพิมพ์มาบ้าง เห็นว่าเป็นผู้ที่รักษาอาการเกี่ยวกับคลื่นสมองหรืออะไรสักอย่างได้เนี่ยแหละ

แต่พอมาเห็นตัวจริงแล้วก็เข้าใจเลยว่าทำไมลูกสาวทั้งสองคนของบ้านนี้ถึงได้สวยงาม พวกเธอต่างได้เชื้อแม่มาเต็มๆ กันทั้งนั้น!

“คุณลุงของพวกเราสบายดีนะ? กันต์ กุล”

คุณอาวิภาดาเอ่ยถามด้วยรอยยิ้ม เด็กทั้งสองรีบพยักหน้ารับทันที

“สบายดีค่ะ...บางทีก็มากไปจนน้ำหนักขึ้นได้เสียละค่ะ”

กุลธิดาเอ่ยด้วยรอยยิ้ม แต่คำพูดนั้นแฝงความหมายอะไรหลายๆ อย่าง ที่คงจะมีแต่กันต์เท่านั้นจะเข้าใจมันได้จนแทบกลืนหัวเราะไว้ไม่ทัน

“สมัยก่อนพวกอาากับคุณลุงของเรานะสนิทกันมากเลยนะ ตอนที่ทำงานอยู่ที่ตี่ซื้นะ บ้านของพวกเราอยู่ติดกัน ก็เลยเหมือนกับว่าได้เป็นครอบครัวเดียวกันไปโดยปริยาย พ่อกับแม่ของเราก็ออยู่ด้วยเหมือนกัน พอเห็นพวกเธอนั่งด้วยกันแล้วก็คิดถึงวันเก่าๆ พวกเธอสองคนเหมือนพ่อกับแม่มากจริงๆ”

คำกล่าวของคุณอาวิภาดานั้นทำให้สองพี่น้องจากบ้านขวัญลักษณะหันมาสบตากันเองครู่หนึ่ง ก่อนจะเผยรอยยิ้มออกมาทันที

“ใครๆ เขาก็ว่าแบบนี้แหละค่ะคุณอา” กุลพุด “โดยเฉพาะเรื่องนิสัย ตานี่นะเหมือนแม่สุดๆ เลยละค่ะ ทั้งฉลาดแกมโกง แล้วก็ชอบยิ้มกลบเกลื่อนตลอดเวลา กะล่อนสุดๆ เป็นจอมวางแผนอีกด้วย ที่บ้านนะไม่มีใครตามมันทันเลยสักคน ใครได้เป็นแฟนตานี่นะหุบอกได้เลยว่าปวดหัวแน่ๆ”

สบโอกาสเอาคืนหญิงกุลไม่มีพลาด เธอจิกยิ้มกว้างและเงยเงยทั้งระเบิดลูกโตไว้ให้น้องชาย ก่อนจะหันไปสบตากับหญิงสาวที่นั่งอยู่ข้างนายกันต์อีกด้านหนึ่ง สาวสวยที่วันนี้ก็ยังคงสวมแว่นและรวบผมเป็นมวยดูเซอร์ๆ ริมฝีปากที่กำลังเคี้ยวอาหารเป็นอันต้องชะงัก ขณะที่ดวงตาคู่สวยนั้นส่องมองไปทางอื่นแทบไม่ทันเมื่อรู้ว่าโดนแซวเข้าให้

วนิษา หรือแป้ง นั้นมีอาการชินอยู่นิดๆ แต่ก็ยังกล้าพอที่จะหันมายิ้มกับนายกันต์ได้

“...ท่าทางเราจะโดนชงอีกแล้วละครับคุณแป้ง”

กันต์หันไปกระซิบด้วยจนเธอได้แต่หัวเราะคิกคัก

“ชักจะเริ่มชินแล้วยังไงก็ไม่รู้ล่ะค่ะ”

“นั่นสิครับ ชักจะกลัวตัวเองแล้วสิที่ชินกับเรื่องแบบนี้ได้”

กันต์หัวเราะขำขณะที่หันไปส่ายหน้ากับการเอาคืนของพี่สาว ซึ่งแน่นอนว่าสาวกุลนั้นฉึกยิ้มว่าทันที พวกผู้ใหญ่ที่มองอยู่ก็ขำอย่างนึกเอ็นดู จะมีเพียงหนึ่งเดียวที่หมั่นไส้นายกันต์จนออกนอกหน้า และส่งเสียง “เหอะ!” ออกมา ดวงตาๆ ของผู้เป็นพ่อจึงตวัดมองอย่างรู้ทัน เขาขมขมิบปากว่า “ตัดค่าขนม” เท่านั้นเองสาวพลอยก็ตัดสินใจก้มลงไปกินอาหารต่อเจียบๆ

“คงจะเนื้อหอมพอตัวเลยสินะพ่อกันต์เนี่ย” คุณอาวิภาดาสานต่อทันที “แบบนี้ท่าทางจะเป็นคนเจ้าชู้น่าดู ระวังนะเรานะ รู้รึเปล่าว่าใครแถวนี้เขาไม่ชอบผู้ชายเจ้าชู้เนอะ”

“...คุณแม่คะ”

แบ่งจำต้องหันไปยิ้มเจื่อนๆ กับแม่ของเธอ เพราะท่าทางคุณนายวิภาดาจะเข้ามาวุ่นกวนชงอีกคนเสียแล้ว

“ระวังไว้นะกันต์ อาจะบอกให้ว่า ลูกแบ่งนะเห็นยิ้มแยมแบบนี้ ตอนโกรธน่ากลัวนะ เชื้อแม่แรงนะ”

“คุณพ่อคะ!”

แล้วก็ต้องหันไปเอ็ดคุณพ่อแทบไม่ทัน จนกันต์ได้แต่หัวเราะแห้งๆ นึกรู้เลยว่าผู้อาวุโสสองคนนี้ถ้าเกิดจับมือแท็กทีมกับสองอาจุโศที่บ้านขวัญลักษณี่เมื่อไร ท่าทางเขากับคุณแบ่งคงโดนชงเข้มจัดแน่ๆ

“แล้วกุลละลูก สวยขนาดนี้มีแฟนยังละจะ”

กระทั่งสบโอกาสเหมาะ คุณนายวิภาดาก็ส่งสายตาที่เปี่ยมด้วยเลศนัยหาสาวกุลทันที เธอชะงักมือที่กำลังจะตักแกงจืดปลาหมึกยัดใส่เข้าปากเอาไว้ ก่อนจะส่งเสียง “คะ?” ออกมาพร้อมกับรอยยิ้มเจื่อน

“ค...คือว่า”

“อ๊วย ยังไม่มีหรือครับ พี่กุลนี่โสดตลอดยี่สิบห้าปีเลยครับ ทุกวันนี้ก็ไม่มีหนุ่มที่ไหนมาจีบจนผมกับคุณลุงกลัวขึ้นคานจะแย่ ถ้าเกิดว่าโชคดีได้ผู้ชายดีๆ สักคนมาคอยดูแลก็คงดีมากเลยละครับ”

แน่นอนว่าได้จังหวะเอาคืน นายกันต์เองก็ไม่มีพลาดเช่นกัน

“เอ๊ะ! จริงหรือจ๊ะ แหมไม่น่าเชื่อเลยนะ แบบนี้ลูกชายอาาก็ยังมีลุ้นสิ

เนี่ย”

คุณนายวิภาดาพูดด้วยรอยยิ้มเหมือนพวกบ้าแกที่ชอบทำตัวเป็นแม่สื่อไม่มีผิด เห็นดังนั้นแล้วกุลธิดาก็ไม่รู้ว่าตอบอะไรดี เธอได้แต่ยิ้มออกมาเฉยๆ แต่เมื่อเอื้อมลงไปหยิบไฉ่ฮ่องชายจอมปากมากจนเขาได้แต่ครางเสียงอ่อย

“เป็นอะไรหรือคะคุณกันต์” แป้งถาม

“เปล่าหรือครับ ยุงกัดนะครับ”

กันต์หันไปตอบยิ้มๆ แต่พี่สาวก็หันมากระซิบว่า

“ใช่ ตอนนี่แค่ยุงกัด ถึงบ้านแกโดนเสือดบแน่”

“อื้อ นึกกลัวจังแม่เสื่อสาว”

หยอกล้อพี่สาวพอหอมปากหอมคอแล้ว ทั้งคู่ก็กลับไปยิ้มแยมบนโต๊ะอาหารได้ราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น จากนั้นมามื้ออาหารเย็นที่เรียบง่ายก็ผ่านไปอย่างอบอุ่น แม้นี้อาจจะเป็นการได้พบหน้ากันครั้งแรกของใครหลายๆ คน แต่ทั้งกุลและกันต์ต่างรู้ว่า ผู้อาวุโสทั้งสองคนนั้นให้ความรู้สึกรอบร่ากับเป็นญาติสนิทที่ไม่ผิด

ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะทั้งคู่เป็นเพื่อนสนิทของพ่อกับแม่พวกเขาที่เสียไปหลายปีแล้วก็ว่าได้ ผู้อาวุโสทั้งสองเองคงจะเห็นพวกเขาเป็นเหมือนลูกหลานเช่นกัน จึงวางตัวสบายๆ ไม่ได้มีกำแพงใดๆ มาปิดกั้นเลย

กุลธิดาเองก็ไม่ได้เครียดอย่างที่กังวลไว้ ตอนแรกเธอนึกว่าจะต้องมารับมือกับงานดูตัวแบบจัดเต็มเสียอีก แต่ที่ไหนได้ มันก็เหมือนมากินข้าวกับญาติสนิทเท่านั้นเอง คุณอาทั้งสองคนคุยเก่งมาก แม้ลูกของพวกเขาอีกสองคนจะเงิบไม่ค่อยพูดอะไร แต่แป้งที่เป็นลูกสาวคนรองก็น่ารักชวนคุยอยู่ตลอดเวลา เธอจึงผ่านอาหารมื้อนี้ไปได้อย่างง่ายดาย

กระทั่งมื้อเย็นที่อบอุ่นได้จบลง

กุลธิดาเดินตามคุณอาวิภาดาไปที่ห้องทำงานของเธอ เพราะคุณอาบอกว่ามีเพื่อนและพอจะมีเส้นสายของมหาวิทยาลัยที่อเมริกาอยู่บ้าง ซึ่งสาวกุลนั้นก็กำลังมองหาช่องทางเรียนต่อปริญญาโทอยู่เหมือนกัน ทั้งสองคนจึงแยกตัวกันไป ส่วนคุณอาสนิทกับลูกชายชายก็ขอแยกไปเพื่อคุยเรื่องงานใน

ห้องทำงานอีกห้องหนึ่ง

ส่วนแม่สาวพลอยก็ขึ้นบ้านไปตั้งแต่กินอาหารเสร็จ ชนิดไม่อยากจะอยู่เสวนาด้วยเลยแม้แต่บ่อย

ตอนนี้จึงเหลือเพียงแค่นายกัณฑ์กับแบ่งเท่านั้นที่นั่งอยู่ในห้องนั่งเล่น

“คุณนี่ก็ร้ายจริงๆ เลยนะคะ อุตส่าห์พาพี่สาวมาจนได้”

แบ่งเอ่ยขึ้นหลังจากที่ตัวลงนั่งใกล้ๆ กัน

“ก็โวยวายเยอะเลยละครับ กว่าจะมาเข้ามาในบ้านได้แทบตาย เรียวแรงคุณเธอยิ่งเยอะอยู่ด้วย”

ว่าแล้วก็หัวเราะหึ พลางนึกไปถึงตอนที่คุณเธอตื่นขึ้นมาแล้วรู้ว่าที่จริงโดนหลอกให้มากินข้าวที่นี้ แม่เจ้าประคุณก็โวยวายออกมาเยอะใหญ่ แถมทำท่าจะวิ่งหนีเสียด้วย โชคดีว่าเขามีมือไวดึงแขนพี่สาวทัน ซึ่งก็เล่นเอาเหนื่อยไปเหมือนกัน

“แต่ดูเหมือนที่กุลจะโดนขงน้อยกว่าเราสองคนเยอะเลยนะครับ ผมนึกว่าคุณอานิรุตต์จะจัดเต็มเหมือนที่ผมโดนเสียอีก”

แบ่งหัวเราะขำออกมาทันที

“พี่วุ่นเป็นคนขี้อายนะค่ะ เขาขอบคุณพ่อคุณแม่เอาไว้” เธออธิบายด้วยรอยยิ้ม “แต่จริงๆ จะบอกให้ะค่ะว่าพี่วุ่นเขาก็จะแอบชอบพี่กุลอยู่นิดหน่อยเหมือนกัน”

กัณฑ์ชะงักไป เขาหรีตาลงนิดๆ ก่อนจะเอียงคอมองหญิงสาวคนข้างๆ แบบไม่มั่นใจในสิ่งที่ได้ยินนัก

“พูดจริงหรือครับ”

“ค่ะ” แบ่งยิ้มว่า “ก็สองคนนั้นเขาทำงานที่เดียวกันใช้มั้ยละ ถึงจะคนละแผนกแต่เห็นว่าพี่กุลน่าจะตายไป ในฐานะ GM กุล คนสวยยังงั้นละค่ะ แล้วก็อย่างที่ว่า พี่วุ่นค่อนข้างเป็นคนขี้อายก็เลยไม่กล้าเข้าไปทักทาย แต่เขาก็มาปรึกษาฉันอยู่บ่อยๆ นะค่ะว่า ทำยังไงถึงจะสนิทกับผู้หญิงได้ ซึ่งฉันเดาว่าน่าจะเป็นพี่กุล แล้ววันนี้พอเห็นท่าทางเขินๆ ของพี่วุ่นแล้วก็มั่นใจเลยละค่ะ”

“ท่าทางเขินๆ?” กันต์เลิกคิ้วขึ้น “แต่ผมว่าเขานิ่งมากเลยนะครับ เหมือนไม่ใช่ใจพี่สาวผมด้วยซ้ำ”

“เก็บอาการเก่งจะตายไปพี่ชายของแบ่งนะ” สาวแบ่งหัวเราะซ้ำ “แต่ถ้าสังเกตดีๆ จะรู้ว่าแกกำลังเขินนะคะ ยกตัวอย่างเช่น ถ้าเกิดมีอาการหูแดงนิดๆ ละก็ใช่เลย แต่เขาไม่ค่อยแสดงออกทางสีหน้าหรอก เห็นว่าเป็นความสามารถในการเก็บอาการของพวกผู้บริหารนะคะ แบ่งไม่ค่อยเข้าใจหรอก”

ว่าแล้วเธอก็หัวเราะออกมาเสียงใส แต่นายกันต์นั้นถึงกับอึ้งสุดๆ เมื่อได้ยิน ทั้งที่เขาคิดว่าท่าทางนายว่านคนนั้นจะไม่สนใจพี่สาวของเขาเท่าไร แต่กลับกัน หมอนั้นเขินจนไม่กล้าพูดด้วยมากกว่า จะว่าไปวันนี้ก็เห็นแอบมองพี่สาวของเขาอยู่บ่อยๆ ตอนแรกก็นึกว่ากำลังคิดหาวิธีชิงซะอีก ที่ไหนได้...หาวิธีตีสนิทหรอกเธอ!

“หวังว่าคุณกันต์คงไม่กีดกันพี่ของฉันหรอกนะคะ”

แบ่งเอ่ยขึ้นมาจนกันต์ชะงักไป เขาหันไปสบตากับสาวสวยคนข้างๆ ที่ถอดแว่นกรอบโตบนใบหน้าออก และยิ้มหวานให้

“ถึงจะเสียบๆ ซ้ำๆ ไปหน่อย แต่พี่ว่านเขาก็เป็นคนดีนะคะ จริงๆ แบ่งไม่เคยเห็นพี่ว่านชอบผู้หญิงคนไหนจนกลัวๆ ว่าจะเปย์ซะแล้ว แต่พอเห็นพี่เขาสนใจพี่กุลแบบนี้แล้ว แบ่งเลยโล่งอกคะ แถมพี่กุลก็น่ารักดีอีกด้วย ถ้าเป็นคนนี้ละก็แบ่งยินดีเลยละ แล้วคุณกันต์ล่ะคะว่ายังไงบ้าง”

คำถามย้อนมาถึงกันต์นั้นทำให้เขากะพริบตาปริบๆ ไม่คิดไม่ฝันด้วยซ้ำว่าจะโดนถามออกมาตรงๆ แบบนี้ ชัดเจนเลยว่าฝั่งตรงข้ามนั้นกำลังขออนุญาตแทนพี่ชาย เพื่อขอจีบพี่สาวของเขา

“ก็ไม่รู้สินะครับ” ว่าแล้วก็เกาหัวแกรกๆ “ผมพูดตรงๆ นะครับว่าการจะจีบพี่กุลนั้นเป็นเรื่องยากพอๆ กับการเดินเท้าเปล่าจากกรุงเทพฯ ขึ้นเชียงใหม่นั่นแหละครับ”

แบ่งหัวเราะซ้ำคำเปรียบเปรยนั้น

“แต่ก็ใช่ว่าจะไม่มีโอกาสไปเสียทีเดียวนะคะ อย่างน้อยๆ ถ้าพยายามหน่อย ต่อให้เส้นทางไกลแค่ไหนคนเราก็สามารถเดินไปถึงได้ใช่ไหมละคะ”

กันต์หัวเราะให้กับคำกล่าวนั้น สำหรับเขาแล้วคำพูดของแป้งก็ยังคงเป็น
เป็นอะไรที่ชวนฟังเหมือนเคย

“ก็อาจจะใช่ครับ แต่ที่กุลต่างออกไปนิดหน่อย คือนางค่อนข้างจะบ้า
งานจนไม่ค่อยใส่ใจเรื่องความรัก ผมเองก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน ถ้าจะบอกว่า
เรื่องความรักแทบไม่ได้อยู่ในกระบวนการความคิดของเธอเลยก็คงจะว่าได้ล่ะครับ”

“แป้งเข้าใจค่ะ” แป้งพยักหน้ารับ “แต่เชื่อว่าถ้าพี่ว่านางชอบพี่กุล
จริงๆ มันก็ไม่ใช่ปัญหาอะไรหรอก ฉันเองก็รู้จักพี่ชายตัวเองพอๆ กับที่คุณกันต์
รู้จักพี่สาวของคุณ ขอเพียงคุณกันต์ไม่ว่าอะไรที่เขากลับไปขายขนมจีบ
พี่สาวของคุณบ้างนะคะ”

ฟังแล้วก็ได้แต่ขำ พอมานึกย้อนไป ตั้งแต่ไหนแต่ไรก็มีคนมาจีบพี่สาว
ของเขายู่ก็มาก แต่ทั้งหมดที่เข้ามาหา นั้นมักมีแต่พวกกนัลยที่อยู่ในชั้นคนละครี่
กับนายวานแทบทั้งหมดเลย ซึ่งคนพวกนั้นก็ล้วนสอปลกไปกันหมด ไม่นั่นะ
บางทีหมอนี่อาจจะชนะใจพี่สาวของเขาสำเร็จก็ได้

“เอาเป็นว่าผมขอมองอยู่ห่างๆ ก็แล้วกันครับ ไม่ขอเป็นฝ่ายชนะครับ
ไม่งั้นพี่กุลคงได้ฆ่าผมแน่ๆ”

“แค่นั้นก็มากพอแล้วค่ะ” แป้งยิ้มอย่างพอใจทันที

“ทำทางคุณลุงของผมเขาก็คงโอเคด้วยละมังครับ ถ้าเป็นลูกชายของ
คุณอานิลูตตี ลุงก็คงไม่ค้านอะไรหรอก เพียงแต่ว่า...” ว่าแล้วก็ถอนใจนิดๆ
“ด้านที่น่าจะสาหัสที่สุดก็คงจะเป็นเจ้าน้องชายของผมนั่นแหละครับ”

“น้องชาย...น้องกานต์นะเหรอคะ” แป้งถาม

“ครับ ปกติถึงมันจะชอบชวนพี่กุลทะเลาะอยู่บ่อยๆ แต่มันนะหวง
พี่สาวอย่างกับอะไรดี ถ้ารู้ว่ามีคนมาจีบพี่กุลละก็ รับประทานได้ว่ามันออกโรง
ลุยแหลกแน่ แล้วเชื่อเถอะว่าหมอนี่มันแสนนัก...ถึงจะไม่เท่าผมก็เถอะ”

ได้ยินดังนั้นแล้วแป้งก็หัวเราะออกมาทันที

“จ้ะเหวอคะ ทำทางเราสองคนจะมีน้องที่แสนพอๆ กันเลยนะคะคุณ
กันต์”

“ก็นั่นละสิครับ คุณไม่อยากรู้หรือว่าตอนที่อยู่ใน EO นะ สองคนนี้

เขาประชันฝีปากกันหนักขนาดไหน”

“แบ่งก็พอจะเอาได้ค่ะ” ว่าแล้วก็ได้แต่หัวเราะแะๆ “ท่าทางคุณกันต์คงจะเหนื่อยแย่เลยสินะคะ ที่น้องสาวของแบ่งไปป่วนไว้ขนาดนั้น ยังไงก็ต้องขอโทษด้วยนะคะ”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ผมจะรับมือกับเรื่องพวกนี้เก่งอยู่แล้ว”

ได้ยินแล้วก็หัวเราะออกมาเบาๆ พร้อมกับส่ายหน้า

ทว่ายังไม่ทันจะได้พูดอะไรกันต่อ จู่ๆ เสียงโทรศัพท์มือถือของแบ่งก็ดังขึ้น เธอรีบล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าทางเกง หยิบโทรศัพท์ขึ้นมาดูเบอร์ที่ติดต่อครั้งหนึ่ง ก่อนจะหันมาขออนุญาตนายกันต์ ซึ่งเขาก็พยักมือให้เป็นการอนุญาตว่า “ตามสบาย” ไม่รอช้าเธอก็รีบกดหน้าจอโทรศัพท์เพื่อรับสาย

“คะ?...คะ ไข่คะอยู่ที่นี้แล้วคะ คะ เอ๊ะ? เอาจริงๆ เหรอคะ แต่ว่า...”

แม้ไม่ได้แอบฟัง แต่กันต์รู้สึกได้ว่าสีหน้าของแบ่งนั้นเปลี่ยนไปนิดหน่อย เขารู้สึกได้ว่าเธอมีท่าทางลำบากใจกับปลายสายที่คุยด้วยอยู่ไม่น้อย สุดท้ายก็หันมาสบตากับเขาก่อนจะถอนใจ

“คะๆ ก็ได้ค่ะ ถ้าจ้ะรอแป๊บนึงนะคะ”

ว่าแล้วเธอก็วางสายลงด้วยท่าที่อ่อนใจนิดๆ นายกันต์จึงต้องเลิกคิ้วขึ้น

“มีอะไรด่วนรีบล่าครับคุณแบ่ง”

เขาเอ่ยถามขึ้นอย่างเป็นห่วง เพราะแบ่งดูมีสีหน้าลังเลอย่างชัดเจนมาก

เธอหันมาสบตากับเขาราวกับกำลังคิดหนักว่าจะพูดออกมาดีหรือไม่ สุดท้ายก็เลยถอนใจยาว ก่อนจะยิ้มน้อยๆ

“คุณกันต์คงไม่รีบกลับบ้านนักสินะคะ”

“ครับ?”

กันต์เลิกคิ้วขึ้นแบบไม่เข้าใจนัก

“คือว่ามีใครบางคนอยากจะขอพบกับคุณ ถ้าไม่ลำบากอะไรก็ช่วยตามฉันไปพบเขาหน่อยได้มั๊ยคะ”

3

เขยพัวสร้าง EO

“อ่า...พอจะบอกได้มัยว่า คุณแบ่งจะพาผมไปพบใครหรือครับ”

กัณฑ์ถามขึ้นอย่างไม่มั่นใจเท่าไรนัก ขณะที่เขาเดินตามแบ่งออกจาก
คฤหาสน์ได้ไม่นาน พอเดินออกมาด้านหลังจึงได้รู้ว่าพื้นที่ภายในของ
คฤหาสน์หลังนี้มีกว้างจนเป็นหมู่บ้านเลยทีเดียวก็ได้ นอกจากตัวคฤหาสน์ด้าน
หน้าแล้ว ด้านหลังยังมีบ้านอยู่อีกสามสี่หลัง รวมถึงคฤหาสน์ที่ขนาดไม่ต่างกัน
อีกสองหลัง

แต่ดูก็รู้เลยว่าตระกูลนี้นะมหาเศรษฐีชัดๆ

“คุณน้ำของแบ่งเขาอยากพบคุณกัณฑ์นะค่ะ”

“คุณน้ำ?”

คำตอบจากแบ่งทำให้ชายหนุ่มต้องเลิกคิ้วขึ้น

“เคยไปถึงแล้วคุณกัณฑ์ก็จะรู้เองละค่ะ ไม่ต้องกังวลนะค่ะไม่ใช่เรื่อง
ร้ายแรงอะไรหรอก แค่คุณน้ำเขาอยากเจอคุณเฉยๆ เท่านั้นเอง”

“งั้น...หรือครับ”

กันตรึมคำแบบไม่เข้าใจเท่าไรนัก ก่อนจะชำเลื่องมองไปรอบๆ แลเห็น
สวนสวยๆ รอบทางเดิน เสาไฟทรงประหลาดที่ให้แสงสว่างยามราตรี ไม่ว่าจะ
มองมุมไหนที่นี้ก็เหมือนหมู่บ้านที่ครบวงจร ถึงขนาดมีสนามเทนนิสกับสระ
ว่ายน้ำอีกด้วย

เป็นบ้านในแบบที่รวยเสียจนเหมือนกับว่า เงินมันเหลือใช้มากยิ่งงี้ก็
ไม่รู้

นี่ถ้ามีสนามกอล์ฟเสียหน่อยคงจะไม่น่าแปลกใจเท่าไรแล้วละ

“หลังนี้ล่ะคะ”

กระทั่งแบ่งที่เดินนำทางอยู่เอื่อยขึ้นจนเขาชะงักไปและหันกลับมามอง
ด้านหน้า จึงเห็นคฤหาสน์อีกหลังที่ดูเล็กกว่าหลังเมื่อครูนี้นิดหน่อย

“เชิญค่ะ ตามสหายนะคะคุณกันต์”

“ครับผม ขออนุญาตนะครับ”

ชายหนุ่มพูดเกร็งๆ เพราะนี่อาจจะเป็นครั้งแรกที่เขาหลุดมาในสถานที่
อู่ๆขนาดนี้ เขาเปลี่ยนไปสวมรองเท้าแตะที่เตรียมไว้ให้แขก ก่อนจะเดินตาม
แบ่งเข้าไปด้านใน ภายในนั้นแม่บ้านอยู่ไม่กี่คนและแต่ละคนก็กำลังทำงาน
ของตัวเองอยู่ เมื่อเห็นว่าแบ่งเดินมาพวกเธอก็โค้งศีรษะให้

ดูเหมือนคฤหาสน์หลังนี้จะค่อนข้างเงียบกว่าหลังที่แล้วมากนัก เท่าที่
เห็นก็มีเพียงแม่บ้านเท่านั้น ดูเหมือนเจ้าของจะไม่ได้อยู่ด้านล่างเลยแม้แต่คน
เดียว

“คฤหาสน์หลังนี้เงียบจังเลยนะครับ”

กันต์ทัก แบ่งหัวเราะขณะที่ยามือเชิญให้เขาเดินขึ้นไปบนชั้นสอง

“ปกติหลังนี้นะเสียงดังอะอะไว้วายที่สุดเลยล่ะคะ แต่ว่าพอดีสมาชิกร
หลักๆ เขาไปเยี่ยมคุณยายของฉันที่เชียงใหม่กัน เหลือแค่คุณน้าอยู่เฝ้าบ้าน
คนเดียว”

ได้ยินแบบนี้กันต์ก็ร้อง “อ้อ” เหมือนจะเข้าใจ แต่ก็ไม่ได้เข้าใจอะไร
นักหรอก อันดับแรกเลย ทำไมถึงต้องแยกคฤหาสน์ออกเป็นหลายๆ หลังแบบ
นี้ด้วย แทนที่จะสร้างหลังเดียวแล้วอยู่รวมกันให้หมดไปเลย เพราะเท่าที่ดู

คุณหาสน์หลังเมื่อที่เขากินข้าวมากก็ใหญ่พอที่จะให้อาศัยอยู่ได้เป็นสิบๆ คนแล้ว!

พวกคนรวนนี้เข้าใจยากเป็นบ้า...

“คุณน้ำของฉันอาจจะเป็นคนแปลกๆ ไปบ้าง ถ้าพูดอะไรไม่เข้าหูก็อย่าไปถือสาเลยนะคะคุณกันต์”

“ครับ?” กันต์เลิกคิ้วขึ้น

“เขาก็เป็นคนกวนๆ ที่ชอบพูดตรงไปตรงมานะคะ บางทีก็พูดอะไรที่เข้าใจยากไปเสียหน่อย แต่เป็นคนคุยสนุกนะคะ ฉันว่าคุณกันต์น่าจะคุยกับเขาถูกคอทีเดียวละ”

“เหวอครับ”

กันต์เพียงรับคำยิ้มๆ เท่านั้น ทั้งที่ใจนั้นคาดเดาไม่ออกเลยว่าคนที่ไม่เคยเห็นหน้าหรือแม้แต่จะรู้จักคนนี้จะเรียกเขาขึ้นไปพบทำไม...หรือว่าคุณน้ำคนนี้จะหวงหลานสาว

ไม่หรือกั้ง ขนาดพ่อแม่เขายังไม่หวงเลย

“ถึงแล้วค่ะ”

หลังจากเดินอยู่นาน แ beng ก็พามาจนถึงสุดทางเดินบนชั้นสอง และหยุดยืนอยู่หน้าบานประตูไม้ขนาดใหญ่ที่มีต้นไม้ย่อมๆ ตั้งประดับอยู่สองข้าง พอลองสังเกตดีๆ แล้วบรรยากาศรอบๆ คุณหาสน์หลังนี้ก็ดูเหมือนจะมีกลิ่นหอมสดชื่นกระจายอยู่ไปทั่วอย่างน่าประหลาด เมื่อก็ตอนเดินผ่านมากันต์แอบเห็นภาพถ่ายขนาดใหญ่ที่มีรูปของทุกคนในตระกูลติดเอาไว้บนผนังด้วย

ท่าทางจะเป็นบ้านที่อบอุ่นทีเดียว ดูจากการตกแต่งอะไรหลายๆ อย่างแล้ว เจ้าของบ้านคงเป็นคนใส่ใจในรายละเอียดไม่น้อย ในฐานะสถาปนิก ก็คงต้องยอมรับว่าที่นี่เป็นคุณหาสน์ที่สวยงามและอบอุ่นดี ปกติแล้วบ้านหลังใหญ่ๆ แบบนี้มักจะเลือกตกแต่งแบบหรูหรา ซึ่งบางทีก็ทำให้รู้สึกอึดอัด แต่ที่นี่มันต่างออกไป ภายได้ความหรูหรานั้นมีรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ ที่ทำให้มองแล้วสบายตาอยู่

“คุณน้ำคะ นี่เบ๊งนะคะ เบ๊งพาคุณกันต์มาพบแล้วค่ะ”

แบ่งเคาะบานประตูเบาๆ สองสามครั้ง ก่อนจะเอ่ยเสียงใส เกิดความ
เงิบขึ้นมาครู่หนึ่ง จนกระทั่งมีเสียงห้าวๆ ตะโกนตอบกลับมา

“โอ้! มาแล้วเหรอ เข้ามาเลยจ้าหลานสาวคนสวย”

ได้ยินดังนั้นแล้วแบ่งก็เผยรอยยิ้ม หันมาพยักหน้ากับกันต์ ก่อนจะเปิด
ประตูทันที ลมเย็นๆ จากเครื่องปรับอากาศทำให้รู้สึกสบายในแวบแรก ขณะที่
ที่พอค่อยๆ ก้าวเท้าเดินเข้าไป ภาพของห้องทำงานขนาดใหญ่ก็ทำให้กันต์ต้อง
พยักหน้ารับอย่างทึ่งๆ

สถาปนิกหนุ่มจ้องมองสภาพห้องอย่างสนใจ ทั้งเก้าอี้โซฟา
รับแขกที่ตั้งอยู่ในอีกมุมหนึ่ง ชั้นวางหนังสือจำนวนมากที่แทบจะทำให้ที่นี่เป็น
ห้องสมุดย่อมๆ ได้เลยด้วยซ้ำ การตกแต่งด้วยภาพต่างๆ ตามผนังกับต้นไม้
ตรงมุมห้องทำให้ดูสดชื่น มีถ้วยรางวัลกับภาพถ่ายครอบครัววางไว้บนชั้นอีก
ด้านหนึ่งด้วย

เมื่อจ้องไปด้านในสุด ตรงบานกระจกที่มองออกไปเห็นทิวทัศน์ทั้งหมด
ในพื้นที่ภูเขาสันติได้อย่างชัดเจนนั้น มีโต๊ะทำงานตัวใหญ่ตั้งอยู่ โดยใกล้ๆ นั้น
มีกล้องส่องทางไกลแบบโบราณ รวมไปถึงลูกโลกตั้งไว้ดูแปลกตา

“ข้าจริงนะหลานแบ่ง นานกว่าจะไม่มาแล้วเสียอีก ให้เดาว่าพอเรา
คงจะคุยกันติดลมมากเลยละสิ ถึงได้เสร็จช้ากันขนาดนี้นะ”

เสียงเอ่ยทักดังขึ้นมาจากกันต์ชะงักไป เขาเพิ่งมองเห็นชายคนหนึ่งนั่ง
อยู่หลังโต๊ะทำงานนั้นพร้อมกับแฟ้มเอกสารในมือ เขาเป็นบุรุษที่ดูจากใบหน้า
แล้วอายุไม่น่าจะเกินสามสิบห้าปี ผมสีดำตัดสั้นดูดี ดวงตาสีอำพันคมกริบ
หลังแว่นกรอบเงินนั้นจ้องตรงมาทางเขาทันที แต่ยังมีรอยยิ้มละไมเผยขึ้น
ประดับดวงหน้าดูดีนั้น

“ก็ตามสไตล์คุณพ่อนั่นแหละค่ะ พอดีแล้วก็หยุดไม่ได้เหมือนเคย”
แบ่งตอบยิ้มๆ

“ข้อดีของพี่ตุตตีเขาละ”

ชายคนนั้นหัวเราะหิ ไม่ช้าเขาก็ก้มลงไปเซ็นอะไรบางอย่างลงใน
เอกสาร ก่อนจะยื่นมันให้ผู้ชายอีกคนที่ยืนอยู่ข้างๆ กันต์เพิ่งจะสังเกตเห็น

ว่ามีบุรุษอีกคนยืนอยู่ด้วย แกรมเขายังสวมชุดชุดกฎหมายฐานอยู่ไม่น้อย สวมแว่น และมีดวงตาเล็กที่แบบคนเชื้อสายจีน ริมฝีปากเหยียดเป็นเส้นตรงบางเฉียบ ท่าทางเป็นคนเจ้าระเบียบทีเดียว

“โอเค ถ้าฉันก็ไว้เท่านี้ละกัน พรุ่งนี้ก็ให้ทุกฝ่ายดำเนินงานตามกำหนดการเลย”

“ครับท่านประธาน”

ผู้ชายสวมชุดโศกเศร้าลงและรับเอกสารนั้นเอาไว้ ก่อนจะค่อยๆ ย่างก้าวออกมาอย่างสุขุม และหันมายิ้มให้แบ่งราวกับเป็นคนรู้จักกันดี ไม่ช้าชายคนนี้ก็เดินออกไปจากห้องแล้วปิดประตูลงอย่างเบามือที่สุด

“วันเสาร์ทั้งที คุณน้ำยังเรียกคุณเอมาทำงานอีกหะคะ”

แบ่งถามยิ้มๆ ชายที่นั่งอยู่หลังโต๊ะทำงานก็ถอดแว่นสายตา ยิ่งทำให้ใบหน้าของเขาดูเด็กลงไปอีกมากโข เขาหันมายิ้มให้กับหลานสาวพร้อมกับหัวเราะ

“ช่วยไม่ได้ เป็นเลขาฯ ของน้ำก็ต้องพร้อมถูกใช้งานทุกเมื่อนั่นแหละ”

“คุณเอน่าสงสารออก เฟ็งจะโดนคุณน้ำหนีบไปอเมริกาตั้งหลายอาทิตย์ น่าจะปล่อยให้เขาไปพักผ่อนอยู่กับภรรยาบ้างสิคะ”

คำกล่าวนั้นทำให้คนแก่กว่าเขยรอยยิ้ม ก่อนจะดันตัวลุกขึ้นยืน เขาเดินตรงมาหาแบ่งก่อนจะยกมือขึ้นลูบศีรษะหลานสาวคล้ายจะนิกเอ็นดูอยู่ไม่น้อย

“เดี๋ยวนี้ชักจะเหมือนน้ำเมย์มากเกินไปแล้วนะเราเนะ คิดจะมาบ่นใส่น้ำให้หุบปากอีกคนหรือไงจ๊ะ”

“ถ้าคุณน้ำไม่ทำอะไรเพี้ยนๆ แบ่งก็จะไม่ว่าหะคะ”

หลานสาวหัวเราะที่โดนลูบหัวแบบเด็กๆ ไม่ช้าชายคนนี้ก็หันมามองนายกันต์ที่ยืนเงียบอยู่ข้างๆ บ้าง เขาใช้ดวงตาสีอำพันนั้นจ้องมองวิเคราะห์ชายหนุ่มอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะเขยรอยยิ้มพอใจ

“เจ้าหนูคนนี้นะหะ นายกันต์ ที่พ่อเราพูดกรอกหูมาอยู่ทุกวันนี้”

แบ่งยิ้มว่าหันไปสบตากับกันต์ทันที

“ใช่แล้วค่ะ” เธอพูดเสียงใส “แต่อยู่ดีๆ ก็บอกให้หนูพาตัวเขามาแบบนี้นั้นเสียมารยาทนะคะคุณน้า คุณกันต์ขาจะไปหมดแล้วรู้มั๊ย ถ้าอยากจะพบกับเขาทำไมไม่มาทานข้าวที่บ้านของแบ่งล่ะคะ”

“ระดับน้ำคนนี่ถ้าอยากจะพบใครมันจำเป็นจะต้องเดินลงไปหาด้วยเหรือ”

คำพูดกวนๆ นั้นทำให้หลานสาวหัวเราะร่วน รับคำว่า “ค่าๆ” ก่อนจะผายมือไปทางนายกันต์อย่างรู้กันว่าไม่ควรปล่อยให้เขายืนไว้บทมากไปกว่านี้

“ถ้านั้นหนูขอแนะนำให้รู้จักนะคะคุณน้า นี่คือ คุณกันต์ ค่ะ เป็นเพื่อนของหนูเอง”

“อ้อ แล้วก็ว่าที่คนรู้จักของเราด้วย”

“คุณน้าคะ!”

หลานสาวเป็นอันต้องแหงส่ายด้วยการหน้าขึ้นสั่นๆ ก่อนจะรีบกระแอมเก็บอาการ

“อ่า...ส่วนนี้ก็คุณน้าแท้ๆ ของแบ่งคะคุณกันต์ เขาชื่อว่า วิศนะ ค่ะ”

“สวัสดีครับคุณวิศนะ”

คนเด็กกว่ารีบยกมือขึ้นไหว้ทันที ผู้อาวุโสยิ้มรับก่อนจะเอื้อมมือไปตบไหล่กันต์เบาๆ

“อ้อ ยินดีที่ได้รู้จักนะเจ้าหนู”

กันต์ไม่ได้ยิ้มรับคำกล่าวนั้นทันที อันดับแรกเลย ตั้งแต่เข้ามาที่ห้องทำงานแห่งนี้แล้วสิ่งที่เตะตาเขามากที่สุดก็เห็นจะเป็นใบหน้าของผู้ชายที่ชื่อว่า วิศนะ คนนี้นั้นแหละ เพราะเขารู้สึกคุ้นเหมือนกับเคยเห็นหน้าของผู้ชายคนนี้มาจากที่ไหนสักแห่ง แถมไอ้ชื่อวิศนะนี่มัน...

เดี๋ยวก่อน หรือว่า...

“เออ ขอโทษนะครับคุณวิศนะ ผมอาจจะเสียมารยาทไปหน่อยแต่ว่าคุณคือ วินเซนต์ ใช่มั๊ยครับ”

คนแก่กว่ามีท่าทีคล้ายกับประหลาดใจอยู่นิดหน่อย ก่อนจะหัวเราะว่าออกมาทันที

“อะไรกัน นี่รู้จักชื่อนั้นด้วยนั้นหรือเนี่ย ขนาดวันนี้แต่งตัวแบบธรรมดา
มากแล้วนะยังจำได้อีกหรือ”

เจ้าของชื่อวิศนะเอ่ยด้วยรอยยิ้มกวนๆ เขาอยู่ในเสื้อเชิ้ตกางเกงขาสั้น
แบบสบายๆ จะว่าไปก็แต่งตัวถือว่าเซอร์มากในฐานะคนรวย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
หากเป็นคนเดียวกับวินเซนต์ที่กัณฑ์พูดถึงแล้วละก็

ชายคนนี้ก็ชื่อ ประธานบริษัท ไพร์ด คอปอเรชั่น คนปัจจุบัน ที่ชื่อว่า
วิศนะ วลีลักษณ์ หรืออีกชื่อหนึ่งที่รู้จักกันในนามสากลก็คือ วินเซนต์ ชายผู้
เป็นเจ้าของการธุรกิจออนไลน์ซึ่งมีชื่อเสียงมากในการพัฒนาระบบออนไลน์
ที่ใช้กันอย่างแพร่หลายในปัจจุบัน อย่างเช่นระบบ AI อย่าง ไอ ที่กัณฑ์ใช้อยู่
ตอนนี้ ก็เกิดจากฝีมือมองของชายคนนี้ด้วย ถือได้ว่าเป็นคนสำคัญของโลก
และเป็นชาวไทยที่มีชื่อเสียงมากคนหนึ่ง

พอได้มาเห็นคนดังที่ยืนอยู่ต่อหน้าต่อตาแล้ว เขาก็ได้แต่อึ้ง

ตอนแรกกัณฑ์พอจะได้ยินชื่อเสียงของชายคนนี้น่าบ่างหวอก แต่เขาก็
ไปค้นข้อมูลเพิ่มเติมตอนที่หาข่าวเรื่อง วิโอล่า ในตอนนั้น จนกระทั่งได้รู้ว่าชาย
คนนี้ก็คือลูกชายของวิโอล่านั้นแหละ ซึ่งในโลกแห่งความจริงประวัติของพี่แก็
ถือว่าโชคร้ายแล้ว แต่ในเกมตอนนั้นที่ชื่อว่า PRIDE วิกรรมที่พี่แก็ก่อไว้เนะ
ยาวยิ่งกว่าหางว่าวเสียอีก

ถือได้เลยว่าเป็นซูเปอร์แมนที่มีจริงอีกคนเลยเชียวละ!

“อ้าว ทำทางจะอึ้งไปแล้วแฮะ” นายวิศนะคนนี้ก็ยิ้มๆ “นี่ไม่ได้บอก
เจ้าหนูนี้ไปหรือไงว่าเราสองคนเป็นน้ำหลานกันนะ ทำทางเจ้านี้จะอึ้งจนพูด
อะไรไม่ออกเลยมั้ง”

“แหม แล้วจะให้แบ่งพูดยังงัยละคะ จะให้ไปป่าวประกาศว่ามีคุณน้ำ
เป็นเจ้าพ่อธุรกิจออนไลน์หรือไงคะ”

คำย่นของหลานสาวทำให้วินเซนต์หัวเราะหึ ไม่ช้าเขาก็หันมามองให้
กัณฑ์ที่ดูจะอึ้งไม่เลิก

“เป็นสีหน้าที่ดีนะเจ้าหนู เมื่อยี่สิบกว่าปีก่อนตอนที่ได้เข้ามาในห้อง
ทำงานนี้เป็นครั้งแรก ฉันก็มีสีหน้าแบบเธอนี้แหละ ยังไงก็ทำตามสบายนะ

“ไปนั่งคุยกันตรงนั้นเถอะ”

ว่าแล้วก็ผายมือไปทางเก้าอี้โซฟาอีกด้านหนึ่งทันที แต่ในจังหวะเดียวกับที่กัณฑ์กำลังจะเดินออกไป จู่ๆ แป้งก็เดินถอยหลังไปสองสามก้าวแล้วยิ้มให้

“ถ้าอย่างนั้นสองหนุ่มคุยกันไปนะคะ แป้งขอตัวลงไปรอข้างล่างก็แล้วกัน”

“เอ๊ะ?”

กัณฑ์ชะงัก เขารีบหันไปมองเธอทันที แทบไม่นึกด้วยซ้ำว่าจู่ๆ แป้งจะทิ้งเขาไว้คนเดียวเสียจริงๆ

“คือคุณน่าจะอยากคุยกับคุณกัณฑ์แค่สองคน คงไม่ว่ากันนะคะ”

“อ่า...ครับ”

คำตอบนั้นทำให้เขาได้แต่รับคางๆ ก่อนที่วิศณะจะตีหลังเขาเบาๆ และเดินนำไปที่เก้าอี้โซฟาทันที

“ไม่ต้องกลัวหรอกน่า ฉันไม่กัดเธอหรอกเจ้าหนู มานั่งคุยกันดีกว่า”

กัณฑ์ไม่รู้จะตอบได้อะไร เขาทำได้แค่เดินตามไปอย่างว่าง่าย พอหันไปส่งสายตาขอความช่วยเหลือจากแป้ง เธอก็ยิ้มเจื่อนๆ กลับมาเป็นทำนองว่า “พยายามเข้านะคะ” เท่านั้นเอง สุดท้ายก็จำต้องมาอยู่กับคนแปลกหน้าสองต่อสอง หลังจากประตูห้องทำงานปิดลงอีกครั้ง กัณฑ์ก็ทิ้งตัวลงนั่งฝั่งตรงข้ามกับวิศณะ

ครอบครัวประหลาด...

นั่นคือแวบแรกที่กัณฑ์รู้สึกได้ เขาแทบเดาไม่ออกเลยจริงๆ ว่าคุณวิศณะคนนี้จะอยากคุยกับเขาเรื่องอะไรกันแน่ เดิมทีก็เกรงเพราะคาดเดาท่าทีของฝั่งตรงข้ามไม่ได้แล้ว ยิ่งมารู้ว่าผู้ชายคนนี้เป็น วินเซนต์ เจ้าพ่อออนไลน์ คนนั้นแล้วยิ่งเกร็งหนักเข้าไปใหญ่เลย!

“อยากรจะดื่มอะไรมั้ยเจ้าหนู” วิศณะถาม

“อ่า ไม่เป็นไรครับ”

“โอเค ตามใจนะ” ว่าแล้วก็ยกไหล่ “เป็นไงบ้างอาหารบ้านนั้นอร่อย

มัย เห็นว่าบางอย่างนี่หลานแบ่งลงมือช่วยทำเองเลยหรือนะ”

“อ้อ อร่อยมากครับ...แต่เอ๊ะ คุณแบ่งลงมือทำด้วยหรือครับ ไม่เห็นเธอบอกผมเลย”

“คงจะเขินละมัง” คนแก่กว่าหัวเราะหิ “เมื่อเช้าเห็นมาถามสูตรทำแกงเขียวหวานกับฉันอยู่”

กัณฑ์พยายามนึกถึงรสชาติของอาหารที่เพิ่งกินไป มันก็อร่อยทุกอย่างก็เลยจำรสชาติแกงเขียวหวานนั้นไม่ได้ ถ้ารู้ว่าคุณแบ่งทำแต่แรกคงมีอะไรให้หยอกได้เยอะแท้ๆ เขียว คิตๆ แล้วก็เปลออมยิ้มจนวิศนะต้องเลิกคิ้ว

“อย่าได้ใจนักไอ้หนู ถึงเธอจะลงมือทำอาหารเองกับมือ แต่ก็ใช่ว่ามันจะพิเศษอะไรมากนัก เข้าใจมั๊ย”

คำพูดยี้มๆ แต่เนื้อความดุตันทำเอานายกัณฑ์ชะงักไป เขารู้แต่แรกแล้วว่าอันดับแรกที่ถูกเรียกมาที่นี่ก็อาจจะเป็นเพราะตานีกำลังหวงหลานสาว เลยอยากจะสแกนคนที่มาจับโดยละเอียด แต่ไม่นึกว่าจะโดนแยบใส่เร็วขนาดนี้

คิตๆ แล้วเจ้าแสบก็เผยรอยยิ้มขึ้นทันควัน

“ผมก็ไม่ได้คิดว่าตัวเองพิเศษอะไรหรือครับคุณวิศนะ แคร่สี่กโชคดีที่ได้ทานอาหารฝีมือคุณแบ่งเท่านั้นเอง อย่างน้อยพวกหนุ่มๆ คนอื่นคงไม่ได้มาอยู่ตรงนี้เหมือนผมหรือครับ”

คนแก่กว่าชะงักไปนิดๆ ก่อนจะหัวเราะหือออกมา

“รู้อะไรมั๊ยเจ้าหนู เคยได้ยินคำว่า หากไม่เข้าถ้าเสือ ไยจะได้ลูกเสือรีเปล่า”

“ก็ต้องเคยสิครับ” กัณฑ์หัวเราะออกมาบ้าง

“แล้วรู้อะไรมั๊ย ลูกเสือบางตัวบางที่มันก็ต้องใช้ความพยายามหลายๆ อย่าง ที่มากกว่า โชค เยอะนะไอ้หนู”

คำกล่าวที่แฝงไปด้วยความหมายหลายอย่างทำให้กัณฑ์ต้องชะงัก ทว่าก็ยังคงแยมรอยยิ้มออกมาได้อย่างไม่ยี่หระ ชายหนุ่มยกไหล่ให้พร้อมกับถอนใจ

“แน่นอนว่าถ้าเป็นผมคงไม่เดินตัวเปล่าเข้าไปในถ้ำเสือพร้อมกับโชค

เพียงอย่างเดียวหรอกครับ” ว่าแล้วเขาก็หันไปสบตากับผู้อาวุโสตรงหน้า

มีเสียงหัวเราะหือออกมาจากทางทิศหน้าที่ เขาเบ้าปากนิดๆ ก่อนจะเอนตัวเอื้อมหยิบเหยือกเซรามิกสีขาวบนโต๊ะรับแขกเพื่อรินชาลงในแก้วที่เข้าคู่กัน

“นิสัยเธอทำให้ฉันนึกถึงเพื่อนคนหนึ่งนะ” วิชาะพูดพลางขยับแก้วขึ้นไปทางซ้ายหนุ่ม ก่อนจดริมฝีปากจิบน้ำชาอุ่นๆ “ท่าทางจะเป็นพวกหัวไวช่างพูดช่างเจรจา แล้วก็ป็นนักวางแผนด้วยเสียละ โดยเฉพาะรอยยิ้มที่ทำให้ตัวเองดูไม่เป็นรองใครเนี่ย เหมือนมากจริงๆ”

“งั้นหรือครับ...”

กัณฑ์เพียงแคร์รับคำแต่ก็ไม่ได้ถามต่อไปว่าหมายถึงใคร จนกระทั่งวิชาะนั้นเผยรอยยิ้มละไม

“ก็สมแล้วละนะที่เป็น เทพอสูรสายฟ้า ผู้โด่งดังเมื่อสมัยเบต้าเทสต์คนนั้น ทั้งสายตาแล้วก็ไหวพริบถือว่าใช้ได้ เพราะมีไม่เยอะนักหรอกนะคนที่มานั่งคุยกับฉันแล้วยังยิ้มได้แบบเธอเนี่ย”

แม้จะเหมือนกับมีคำชมแฝงมาด้วย แต่คำว่า เทพอสูร จากปากของผู้ชายคนนั้นทำให้กัณฑ์ต้องชะงักไปครู่หนึ่ง เขาเก็บอาการได้ไวชนิดที่แทบจะจับผิดไม่ได้แม้แต่บ่อย ไม่ช้าเจ้าคนเลวละครเก่งจึงเผยรอยยิ้มขึ้นทันที

“เทพอสูรคืออะไรงั้นหรือครับ”

คำกล่าวพร้อมกับรอยยิ้มแก้มแฉ่งงั้นทำให้ผู้อาวุโสหัวเราะ่วน

“นี่แหละๆ ไร่รอยยิ้มกับคำพูดแก้มแฉ่งงั้นแหละเหมือนเจ้านั้นมากจริงๆ เห็นแล้วคิดถึงเป็นบ้า” วิชาะพูดชอบใจยกใหญ่ขณะที่วางแก้วชาลงบนโต๊ะ “ไม่ต้องทำไก่อรอกนาเจ้าหนู ในห้องนี้มีเราอยู่กันแค่สองคน และเธอก็จะยิ่งกว่ารู้ว่าฉันคนนี้ก็คือนคนที่สร้างโลก EO ขึ้นมาเองกับมือ เพราะฉะนั้นไม่มีเรื่องไหนในนั้นที่ฉันไม่รู้หรอกนา”

ว่าแล้วก็โบกมือเหยื่อยๆ จนนายกัณฑ์ต้องหรีดตาลง

เขาเองก็รู้ว่านายวิชาะ หรือวินเซนต์คนนี้เป็นคนที่สร้างโลก EO ขึ้นมาใหม่ในเจเนอเรชั่นที่สองของบริษัทไฟรด์ แน่หนอนว่าคนที่สามารถสร้างโลก

แฟนตาซีเสมือนจริงขนาดนั้นขึ้นมา ย่อมไม่ใช่คนธรรมดาที่เขาจะปกปิดอะไร เอาไว้ได้เลย แค่เห็นดวงตาสีอำพันคมกริบของเขาคนนี้ก็ดันต้องแอบกลืน น้ำลาย

“ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะแกล้งโง่สินะ อีกอย่างคุณแบ่งก็ไม่ได้อยู่ที่นี้ เพราะฉะนั้นคงไม่เป็นไร

ลึงเลอยู่ครู่หนึ่ง นายกันต์ก็เผลอรอยยิ้มละไมขึ้นทันที

“คงไม่มีประโยชน์ที่จะโกหกคุณสินะครับ” ว่าแล้วก็ถอนใจ “ถ้าอย่างนั้นนี่ก็คือเหตุผลที่แท้จริงที่คุณเรียกให้ผมมาพบแบบนี้สินะครับ คุณวิชนะ”

ทั้งทำทีและคำพูดที่เปลี่ยนไปคล้ายไม่วันเกรงแม้แต่รอยของชายหนุ่ม รุนลูกตรงหน้าทำให้วิชนะต้องหัวเราะหึ มั่นใจเลยว่า นี่แหละ เทพอสูรสายฟ้า ตัวจริงอย่างแน่นอน การปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ที่จับไว้นั้นก็น่ากลัวไม่แพ้กัน

“เพราะแบบนี้ฉันถึงอยากจะคุยกับเธอแบบสองต่อสองใจเจ้าหนู”

“แล้วคุณวิชนะตั้งใจสร้าง EO มีธุระอะไรกับเทพอสูรอย่างผมงั้นหรือครับ”

ชายหนุ่มถาม ผึ้งตรงข้ามยิ้มขึ้นก่อนจะยกถ้วยชาขึ้นมาจิบอีกครั้ง

“อันดับแรกก็แค่อยากเห็นหน้าตาคนที่ทำให้โลกของฉันมันวุ่นวายแบบตัวเป็นๆ ลึกครั้งละนะ ก็แค่อยากขอบคุณที่ทำให้โลกของฉันมันวุ่นวายได้มากขนาดนี้นะ”

“นั่นคือคำชมหรือครับ” กันต์ถาม

“แน่นอนสิ ก็เพราะว่ามีพวกเทพอสูรอยู่ ช่วงเบต้าเทสต์ที่ได้สนุกขนาดนั้น ถ้าไม่มีพวกเธอละก็ ปานนี้ไม่รู้จะทดสอบเบต้าเทสต์กันเสร็จสมบูรณ์หรือยัง พวกเธอทำให้เราทำงานกันได้ไวขึ้นมากเลยนะเจ้าหนู เพราะก๊วนเทพอสูรเป็นก๊วนที่เคลียร์ความลับในเกมได้เยอะมาก จนเกือบจะเรียกว่าทั้งหมดเลยที่เดียวละ”

กันต์ไม่ได้ตอบรับคำชมนั้น ขณะที่วิชนะใช้มืออีกข้างหนึ่งถูขอบถ้วย น้ำชาไปมาราวกับจะครุ่นคิดอยู่

“ถ้าฉันذنขอถามได้มั้ยว่าทำไมถึงได้หายไปจาก EO ตั้งปีนึงล่ะ คงไม่ใช่เพราะว่าเธอเบื่อเกมที่ฉันสร้างแล้วหรอกนะเจ้าหนู”

“ไม่ใช่หรอครับ” กันต์ส่ายหน้ายิ้มๆ “ก็เหตุผลส่วนตัวแบบเด็กๆ นะครับ...”

“จ้ะเธอ”

วิศนารู้ดีว่าฝั่งตรงข้ามไม่อยากจะบอกเหตุผลที่เป็นเรื่องส่วนตัวนัก ซึ่งเขาก็ไม่คิดจะซักไซ้แต่อย่างใด จึงพยักหน้ารับนิคๆ และเปลี่ยนคำถามเรื่องอื่นต่อทันที

“ในไอดีของเธอนะคงจะมีสิ่งที่ชื่อว่า มหาเวทสายฟ้า อยู่ด้วย ใช่มั้ยเจ้าหนู”

“ครับ?”

คำกล่าวนั้นทำให้กันต์ต้องเลิกคิ้วขึ้น รอยยิ้มแบบมีนัยแอบแฝงของผู้อาวุโสตรงหน้าบอกได้เลยว่าต้องมีอะไรบางอย่างเกี่ยวกับการ์ดมหาเวทที่เขา กำลังครอบครองอยู่เป็นแน่

“คุณรู้เรื่องนี้?” กันต์ถาม

“ยิ่งกว่ารู้เสียอีก เพราะว่ามันเป็นสิ่งที่ฉันตั้งใจมอบให้เธอตั้งแต่แรกแล้วนะสิ”

ยิ่งฟังก็ยิ่งไม่เข้าใจ วิศน่ะจึงต้องหัวเราะออกมาเบาๆ

“ครั้งแรกที่เธอล็อกอินในช่วงเบต้าเทสต์นะ มันมีบททดสอบต่างๆ ก่อนจะลงทะเบียนสร้างตัวละครได้ เธอคงจำได้สินะ”

“ก็...ครับ”

กันต์นึกย้อนไปสมัยที่เขาได้เครื่องเกมมาแรกๆ ไอ้ตอนที่ล็อกอินไปครั้งแรกก็มีบททดสอบให้ทำในช่วงสร้างตัวละครจริงๆ เสียด้วย ไม่ว่าจะเป็นพวกบททดสอบความรู้ หรือวัดปฏิกิริยาตอบสนองต่างๆ ซึ่งตอนนั้นเขาคิดว่ามันคงวัดไปเพื่อการสร้างค่าสเตตัสของตัวเองใน EO นั้นแหละ

“ส่วนหนึ่งนะใช่เป็นการวัดค่าสเตตัสตัวละครอย่างที่เขาคิดนั่นแหละเจ้าหนู” วิศน่ะพูดอย่างรู้ทัน “แต่อีกส่วนหนึ่ง ฉันได้สอดแทรกสิ่งที่ต้องการลง

ไป คือค้นหาผู้เหมาะสมที่สุดที่จะเป็นพันธมิตรสำคัญในโลก EO เพื่อการเคลียร์เกมและสร้างโลกที่น่าสนุกขึ้นมา ซึ่งในช่วงเบต้าเทสต์ ฉันก็ได้เด็กที่น่าสนใจมาหลายคน หรือก็คือ เธอกับเพื่อนๆ เทพอสูรทั้งสี่ แล้วก็เด็กคนอื่นอีกสองคน ซึ่งพวกเธอมีสิ่งที่ฉันต้องการอยู่กันคนละแบบ ฉันจึงได้มอบสิ่งที่เรียกว่า การ์ดมหาเวท นั้นให้พวกเธอทั้งหกคน แล้วก็มาคัดเลือกในช่วงโอเพ่นเบต้าเพิ่มอีกหกคนยังงี้ละ”

คำอธิบายนี้ทำให้กันต์ต้องเผยปากขึ้นนิดๆ

“ถ้าอย่างนั้น การ์ดใบนั้นมันก็ไม่ได้มาเพราะว่าผมโชคดีสุดๆได้”

“ไม่ใช่แน่นอนเจ้าหนู” วิชาะยิ้มรับ “เพราะว่ามันมีแค่สิบสองใบในโลกนี้เท่านั้น ตอนนี้มีเฉพาะในเซิร์ฟเวอร์ไทยเป็นที่แรก เป็นไอเทมพิเศษหาที่ไหนไม่ได้อีกแล้วนะ”

ฟังแล้วกันต์ก็วิ่งไปทันที เขาเองก็พอจะรู้ว่าการดมมหาเวทที่ตนถือครองอยู่นั้นเป็นของที่อันตรายมาก แต่ไม่คิดว่ามันจะล้ำค่าขนาดที่มีแค่สิบสองชิ้นในโลก แถมเขายังได้มันมาตั้งแต่แรกชนิดที่ไม่ต้องทำอะไรเลยด้วยซ้ำไป ซึ่งสำหรับคนที่มีระบบระวังภัยรอบด้านอย่างเขานั้น ย่อมไม่มั่นใจนักกับสิ่งที่ได้มาฟรีๆ แบบนี้

“แล้วทำไมคุณถึงเลือกมอบมันให้ผมล่ะครับ”

วิชาะหัวเราะให้กับคำถามนั้น

“ก็บอกไปแล้วไงว่าเธอมีบางอย่างที่ฉันต้องการอยู่ในตัว”

“แล้วมันคืออะไรล่ะครับ”

คนแก่ก่าไม่ได้ตอบคำถามนี้ทันที เขาวางถ้วยชาลงบนโต๊ะ ก่อนจะเอนหลังพิงโซฟาและยกขาขึ้นไขว่ห้าง

“เธอคงจะรู้แล้วสินะว่าเรากำลังจะอัปเดตซีโม่ใหม่อีกครั้งนะ”

“...ครับ พี่สาวผมที่ทำงานเป็น GM ของบริษัทคุณเล่าให้ผมฟังแล้ว”

วิชาะพยักหน้ารับยิ้มๆ

“กำลังจะมีการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในโลกนั้น และพระเอกในโลกใบใหม่ก็คงจะไม่พ้นเด็กๆ ที่ฉันเลือกมาทั้งสิบสองคนนี่แน่ๆ เพราะฉะนั้น ฉันก็

แค่อยากบอกให้รู้เอาไว้ว่า รอบนี้เธอได้สนุกกับการผจญภัยเต็มที่แน่ๆ เจ้าหนูมากเสียจนแทบลืมหายใจเลยซะด้วยละ แล้วฉันก็ค่อนข้างหวังกับเธอเอาไว้มากทีเดียวนะ อย่าทำให้ฉันต้องผิดหวังล่ะ เข้าใจมั๊ย”

ฟังแล้วก็ยังไม่เข้าใจเลยแม้แต่่น้อยว่าผู้ชายคนนี้กำลังสื่ออะไรกันแน่ รอยยิ้มของเขาอ่านยากพอๆ กับกระแสลมที่พัดมาจากทุกสารทิศ เป็นครั้งแรกเลยที่ฉันรู้สึกว่าการตามเกมของผู้สนทนาด้วยไม่ทัน คำพูดของเขาคนนี้มีอะไรแอบแฝงเอาไว้มากมายจริงๆ

“คุณคิดจะทำอะไรกันแน่ครับคุณวิชนะ ทำไมถึงต้องมอบการัดมหาเวททั้งสิบสองใบให้พวกผมด้วย แล้วที่บอกว่าแพตช์ที่จะอัปเดตใหม่ขึ้นเพื่อพวกเราโดยเฉพาะ มันคืออะไรกันครับ”

วิชนะหัวเราะในลำคอ ก่อนจะเอียงคอมองเด็กหนุ่มตรงหน้าราวกับผู้ใหญ่ที่มองเด็กอย่างเอ็นดู

“เจ้าหนู สำหรับเธอแล้ว เธอคิดว่า EO เป็นยังไงบ้าง”

“ครับ?”

ก้นตึกะพริบตาปริบๆ ไม่คาดคิดว่าจะโดนถามกลับมาแทนคำตอบ

“ก็ถามในฐานะของคนผลิตเกมนะเนะ ต้องอยากรู้ความเห็นจากผู้เล่นกิตติมศักดิ์จริงมั๊ย ว่ายังไงล่ะ เธอชอบโลกที่ฉันสร้างขึ้นมารึเปล่าเจ้าหนู”

ยิ่งได้รับคำยืนยันรานี้ยิ่งไม่เข้าใจเข้าไปใหญ่ ก้นตึกก็เลยได้แต่ถอนใจออกมาเบาๆ

“ก็ต้องชอบสิครับ ไม่อย่างนั้นผมไม่เข้าไปเสียเวลาอยู่ในนั้นได้เป็นปีๆหรอก”

“งั้นหรอ?” วิชนะพยักหน้ารับราวกับจะขอความเห็นอีกเยอะๆ

“เพียงแต่ว่าช่วงที่กลับมาในโลกนี้อีกครั้งมันออกจะน่าเบื่อไปหน่อยนะครับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งไอ้สิ่งที่พวกเทพอสูรตัวปลอมได้ทำเอาไว้ในโลก EO นะเป็นอะไรที่เห็นแล้วน่าเบื่อมาก เพราะฉะนั้นเมื่อไม่กี่วันก่อน ผมก็เลยต้องไปทำสิ่งที่ถนัด...คือทำให้โลกนี้มันวุ่นวายยิ่งขึ้น”

คำตอบนั่นเองที่ทำให้เจ้าของโลก EO เผยรอยยิ้มขึ้นคล้ายกับจะกลั้น

หัวเราะ ทั้งที่เพิ่งมีคนพูดว่าไปทำให้โลกที่เขาสร้างขึ้นมาน่าอยู่ยิ่งขึ้น แต่กลับมีแต่ความพอใจปรากฏขึ้นบนใบหน้าของเขาเสียอย่างนั้น

“แบบนั้นแหละดีแล้วเจ้าหนู เป็นตัวของตัวเองจนถึงที่สุดนั่นแหละดี เพราะมีคนอย่างเธออยู่ EO มันถึงได้น่าสนใจนัก ได้ยินแค่นั้นฉันก็เบาใจมากแล้ว”

ลีนคำกล่าวนั้นแล้ววิชนะก็ดันตัวลุกขึ้นยืน ทำให้ก้นตื้อต้องเลิกคิ้วขึ้นแบบไม่ค่อยจะเข้าใจนัก

“ได้มาเจอเธอวันนี้ถือเป็นเรื่องดีนะเจ้าหนู มันตอบคำถามหลายๆ ข้อให้ฉันมากทีเดียว”

“แต่ดูเหมือนผมแทบจะไม่ได้คำตอบที่ต้องการเลยนะครับ”

ก้นตื้อย่น แต่วิชนะยิ้มรับพร้อมกับถอนใจยาว

“เมื่อถึงเวลาที่เหมาะสมเธอจะได้คำตอบนั่นเอง” ทั้งคำไว้แล้วก็เดินไปທີ່โต๊ะทำงานอีกครั้ง “ฉันทวงเวลาเธอแค่นี้แหละเจ้าหนู รีบลงไปหาหลานแบ่งเถอะ อย่าให้เขาต้องรอนานเลย อีกอย่างนี่ก็ตึกมากแล้วรีบกลับบ้านไปเถอะ เพราะฉันไม่ยอมให้หาข้ออ้างไปค้างที่บ้านของหลานฉันหรอกนะเพีย”

ก้นตื้อได้แต่กะพริบตาปริบๆ แต่คู่สนทนาทั้งตัวลงนั่งที่โต๊ะทำงานโดยไม่ได้พูดอะไรออกมาอีก จะว่าเรียกมาคุยมันก็แทบจะไม่ได้น้ำได้เนื้ออะไรเลย แถมยังมีแต่เรื่องไม่เข้าใจมาผสมกันจนสับสนไปหมดอีกด้วย ก้นตื้อเองก็ไม่ได้อยู่ในสถานะไปเข้าซื้ออะไรดูอะไรดูตรงหน้าได้ แม้กระนั้นเขาก็ได้รับข้อมูลดีๆ เกี่ยวกับผู้ถือครองการดื่มหาเวทมาไม่น้อยทีเดียว

เขารู้สึกได้เลยว่าผู้ชายคนนี้เป็นคนแย่งชิงทุกสิ่งจริงๆ

เอาตรงๆ ก็คือยังไม่เข้าใจเลยว่า ตานี่เรียกเขามาทำไมกันแน่

“อ่า ถ้าอย่างนั้นผมขอตัวกลับก่อนนะครับคุณวิชนะ”

ก้นตื้อก้มมือขึ้นไหว้ตามมารยาท ผีตรงข้ามนั้นรับคำสั้นๆ เพียง “อ้อ” ก่อนจะยกมือขึ้นรับไหว้

ทว่าพอจะก้าวเดินออกไปจากห้อง จู่ๆ วิชนะก็เคาะปากกาลงไปบนโต๊ะ เกิดเสียงดังจนก้นตื้อชะงักไป

“เออ มีอีกเรื่องที่ผมยังไม่ได้ออกเอนะเจ้าหนู”

“ครับ?” กันต์ขานรับ

“ถ้าคิดจะจีบหลานสาวฉันล่ะก็ อย่าคิดว่ามันจะง่ายนัก จะบอกให้ว่า ฉันเนี่ยห่วงลูกห่วงหลานตัวพ่อเลยละ เพราะฉะนั้นถ้าเธอไม่ดีพอที่จะดูแลหลานสาวฉัน ต่อให้พี่รุตตี๋เชียร์แค่ไหน แต่บอกไว้เลยว่าฉันค้านหัวชนฝาแน่”

คำกล่าวนี้เองที่เล่นเอานายกันต์ถึงกับอึ้งไป พอหันไปสบตาด้วยก็เห็นวิศนะเฉยรอยยิ้มกลับมาให้แบบกวนๆ แต่ภายใต้ความอารมณ์ดีนั้น เขาเห็นความจริงจังแฝงมาอย่างชัดเจนมากๆ

“แล้วถ้าอยากจะให้ยอมรับเธอให้ได้ล่ะก็ สิ่งที่คุณทำให้ฉันพอใจได้มีแค่อย่างเดียวนั่นแหละ เคลียร์เกม EO ให้ได้เป็นคนแรก ถ้าทำสำเร็จฉันจะยอมโอเคด้วยก็ได้ แต่ถ้าทำไม่ได้ไม่ต้องมาคุยกัน ตกลงมั้ย”

ข้อเสนอที่ไม่คาดคิดทำให้กันต์หัวเราะหึ เขายกมือขึ้นมาเกาศีรษะแกรๆ ก่อนจะเฉยรอยยิ้มออกมาในที่สุด กันต์รู้สึกได้เลยว่าข้อตกลงที่ถูกเสนอมานั้นมันแฝงความท้าทายจากชายคนนั้น ส่งตรงถึงเขาเสียจนเลือดของเทพอสูรมันเดือดพล่านเสียเลย

“ถ้านี่คือสิ่งที่คุณอยากพูดก็น่าจะบอกแต่แรกนะครับคุณวิศนะ... ไม่สิ คุณวินเซนต์”

ผู้อาวุโสยิ้มทันที

“แล้วเธอจะว่าไงล่ะ คุณเทพอสูร” เขาถามย้ำ

“แน่นอนว่า คนอย่างเทพอสูรไม่เคยปฏิเสธคำท้าจากใครอยู่แล้ว เดี๋ยวผมบอกทีมงานของคุณให้พร้อมทำงานได้เลย เพราะผมจะจบเกมนี้ให้เร็วกว่าที่พวกคุณจะทันรู้ตัวเสียอีก”

“ถ้าอย่างนั้นผมกลับก่อนนะครับคุณแบ่ง”

“คะ ขับริตตี๋ นะคะ แล้วว๊างๆ ก็แวะมาทานข้าวที่บ้านแบ่งได้ ทุกคนยินดีต้อนรับคะ”

คำบอกลาพร้อมกับมือที่โบกให้หย้อยๆ จากแบ่ง สาวน้อยคนสวยที่

ออกมาส่งถึงรถ ทำให้กันต์ต้องยืมรับ พอชำเลื่องมองไปเห็นคุณอาวิภาดา โบกมือให้จากทางด้านหลัง เขาจึงรีบโค้งศีรษะให้ทันที

“แน่นอนครับ รอบหน้าผมจะลองลากเจ้ากานต์มาด้วยให้ได้ละกัน”

“แบ่งจะรอค่ะ อ้อ เป็นไปได้ก็พาพี่กุลมาอีกนะค่ะ...พี่ว่าต้องดีใจแน่เลย”

ประโยคสุดท้ายนั้นลดเสียงลงจนเกือบเป็นการกระซิบ นายกันต์ชำเลื่องมองพี่สาวที่ขึ้นไปนั่งในรถเรียบร้อยแล้วก่อนจะหัวเราะหือออกมาเบาๆ

“ถ้าผมไม่ตายซะก่อนนะครับ”

ได้ยินดังนั้นแบ่งก็หัวเราะทันที ก่อนที่เธอจะเหลือบมองไปด้านหลังและถอนใจเบาๆ

“แล้วคุณน้าเขาไม่ได้คุยอะไรแปลกๆ กับคุณกันต์ใช่ไหมคะ”

แน่นอนว่าเธอหมายถึงผู้ชายที่ชื่อวิศนะคนนั้น กันต์จึงส่ายหน้าด้วยรอยยิ้มทันที

“ครับ เราก็แค่พูดคุยกันเรื่องทั่วไปนะคะ”

“เห็นคุยกันแบบเดียว แบ่งก็นึกว่ามีอะไรเสียอีก” หญิงสาวยิ้มเจื่อนๆ “หวังว่าคุณกันต์คงไม่ได้โกรธแบ่งสินะค่ะที่ไม่ได้บอกตั้งแต่แรกว่าแบ่งเป็นหลานสาวของคุณวินเซนต์ เจ้าพ่อโลกออนไลน์นะ”

“ผมจะโกรธคุณเรื่องอะไรล่ะครับ” กันต์หัวเราะพริต

“ได้ยินแบบนี้แบ่งก็โล่งอก ถ้าฉันไปเถาะค่ะแบ่งไม่กวนแล้ว ถ้าถึงบ้านก็อย่าลืมไลน์มาบอกด้วยนะคะ”

“รับทราบครับผม!”

เจ้าตัวกวนยกมือขึ้นตะเบ๊ะ ก่อนจะโบกมือให้เป็นครั้งสุดท้ายและเข้ามานั่งในรถทันที ซึ่งพอปิดประตูรถแล้ว แต่ยังไม่ทันเอื้อมมือไปกดปุ่มสตาร์ท เครื่องยนต์เสียด้วยซ้ำ กุลธิดาก็ตอดไม่ได้ที่จะต้องแหงนมองชายตัวแสบเสียหน่อย

“หวานมากขนาดนี้เดียวก็ได้เป็นเบาหวานหรืออีกกันต์”

นายตัวแสบหัวเราะหึ และกดปุ่มสตาร์ทเครื่องยนต์ทันที

“ไม่เป็นไร ผมชอบทานหวานอยู่แล้ว”

“เหรอกจ๊ะ”

ผู้เป็นพี่ลากเสียงขณะที่เอื้อมมือไปดึงเข็มขัดนิรภัยมาคาด เธอหันไปเห็นนาฬิกาในรถแสดงเวลาว่าสามทุ่มกว่าๆ ก็ถอนใจทันที

“ดึกขนาดนี้เชียว พรุ่งนี้ฉันต้องเข้างานแต่เช้าด้วยสิ” สาวกุลแบ่ปาก “คุณอาคุยกังเป็นบ้าเลย แต่ฉันเองก็ได้ข้อมูลของมหาลัยที่น่าสนใจมาเยอะเลยนะ เรามีเพื่อนอยู่ที่นั่นเยอะ ทำทางจะได้ถูกะต่อโทจริงๆ ก็คราวนี้แหละ แถมเขาบอกจะให้บริษัทไฟรด์ออกทุนการศึกษาให้ด้วย”

“อ้อ ก็ดีเลยนี่พี่ ถ้าลุงเขายอมให้พี่ไปอยู่เมืองนอกคนเดียวละก็นะ”

นั่นเป็นคำกล่าวจากน้องชายที่กำลังเข้าเกียร์ถอยหลังเคลื่อนตัวรถออกไปอย่างช้าๆ

“เออ จริงด้วยแฮะ ต้องไปคุยผ่านด้านคุณลุงเขาอีก คิดแล้วแข็ง” ว่าแล้วก็ถอนใจ ก่อนจะหันไปมองน้องชาย “แล้วแหละหายไปไหนมา เห็นน้องแบ่งพาไปพบญาติอีกคนไม่ใช่เหรอก น้องเขาเปิดตัวแกนนำดูเลยนะนั่น บ้านนี้ก็อย่างรวยเลยอะ ทำทางน้องฉันจะตกถึงข้าวสารกินวันนี้แหละมั้ง”

“เกินไปน่าพี่” กันต์หัวเราะ

“แล้วสรุปว่าแกไปคุยอะไรกับญาติน้องแบ่งเขาอะ”

กันต์ชะงักไปนิดๆ เป็นจังหวะเดียวกับที่เขากลับไปยิ้มให้แบ่งที่โบกมือให้อีกครั้งพอดิบพอดี ไม่ช้าเขาก็เข้าเกียร์เดินหน้าขึ้นพร้อมกับเคลื่อนรถออกไป

“ไม่มีอะไรเหรอกพี่ ก็แค่เรื่องน่าสนใจเท่านั้นเอง”

4

ไอพท์ไทม์

“ยินดีต้อนรับสู่โลกของ EO ค่ะ”

เสียงหวานๆ ดังขึ้นเมื่อร่างของนายกันต์ปรากฏเข้ามาในโลกออนไลน์อีกครั้งหนึ่ง ทว่าบรรยากาศรอบตัวนั้นกลับเปลี่ยนไปเสียจนเจ้าตัวต้องส่งเสียง “หือ?” ออกมา เพราะยามนี้เขาไม่ได้ออนไลน์เข้ามาในพื้นที่ในเกมตรงจุดที่ออฟไลน์ไว้ก่อนหน้านี้ แต่กลับเป็นห้องขนาดย่อมที่มีเฟอร์นิเจอร์ตกแต่งไว้ไม่ต่างอะไรจากห้องทำงานสุดหรู

บอกได้ว่าเป็นห้องที่เขาคุ้นเคยอยู่ไม่น้อย เพราะผู้เล่นทุกคนก่อนจะล็อกอินเข้าไปใน EO ได้ก็ล้วนต้องผ่านเข้ามาในห้องนี้กันก่อนทั้งนั้น

“อ้าว แล้วนี่เข้ามาในห้องเริ่มต้นทำไมล่ะเนี่ย”

กันต์เอ่ยขึ้นแบบงงๆ กระทั่งชำเลืองไปเห็น NPC เจ้าเก่าคนเดิมที่เพิ่งจะเจอเมื่อราวๆ เดือนก่อนยืนยิ้มหวานอยู่ตรงมุมห้อง เธอสวมชุดเครื่องแบบคล้ายๆ นางพยาบาลที่แอบดูเซ็กซี่เล็กๆ คิดว่าน่าจะเป็นเครื่องแบบของ NPC ผู้สนับสนุนระบบ

“สวัสดีค่ะคุณผู้เล่น ไลด์นิง ดิฉันมีชื่อว่า...”

“เอด้า เป็น NPC ที่ดูแลระบบลงทะเบียนและแนะนำข้อมูลให้ผู้เล่น
สินะ”

คำกล่าวต่อประโยคให้ของนายกันต์ทำให้ NPC สาวชะงักไปนิดๆ ก่อน
จะเผยรอยยิ้มหวานให้

“ความจำดีจังเลยนะคะคุณผู้เล่น”

“ก็เพิ่งจะเจอกันไม่นานนี่เอง” กันต์ถอนใจ “แล้วทำไมผมถึงได้มา
ออนไลน์อยู่ในห้องนี้ได้ล่ะ อย่าบอกนะว่าผมไปทำอะไรผิดไ้ถึงได้โดนกัก
ไว้อี้”

“ไม่ใช่แบบนั้นหรอกค่ะคุณผู้เล่นไลด์นิง” NPC สาวยิ้มกว้างพร้อมกับ
หัวเราะคิกคัก “ผู้เล่นทุกคนที่เริ่มต้นออนไลน์ใหม่หลังจากอัปเดตครั้งใหญ่
รอบนี้ ก็ล้วนต้องเข้ามาในห้องเริ่มต้นทั้งสิ้นค่ะ เพราะมีข้อมูลจำนวนมากของ
โลก EO ที่เปลี่ยนแปลงไป ทางเราจึงนำข้อมูลดังกล่าวมาอธิบายให้คุณผู้เล่น
ฟังก่อนค่ะ”

“อ้อ”

นายกันต์ลางเลียงอย่างเข้าใจ เพราะเท่าที่เขาฟังรายละเอียดคร่าวๆ
มาจากพี่สาวที่ทำงานเป็น GM แล้ว ดูเหมือนว่าแพตช์ 2.0 ตัวนี้จะมีการ
เปลี่ยนแปลงระบบเกมภายในโลก EO ไปค่อนข้างมากทีเดียว

แน่นอนว่าสำหรับเขาแล้ว ข้อมูลพวกนี้ถือเป็นอาวุธสำคัญมากที่ใช้ใน
การต่อสู้กับคนอื่น ๆ

“ถ้าเช่นนั้นคุณผู้เล่นจะต้องการรับฟังข้อมูลแพตช์ใหม่ของ EO เลยมั๊ย
คะ”

NPC สาวถาม นายกันต์พยักหน้ารับทันที

“โอเคครับ ถ้าฉันก็ร่ายมาได้เลย”

กันต์พยักหน้ารับก่อนจะเดินไปหิ้งตัวที่เก้าอี้โซฟาภายในห้อง NPC เอด้า
เดินตามมาพร้อมหน้าต่างข้อมูลจำนวนมากที่เปิดขึ้น และผลึกมาเบื่องหน้า
ของนายกันต์

“ส่วนนี้เป็นข้อมูลทั้งหมดของแพตช์นี้ค่ะ คุณผู้เล่นสามารถเก็บข้อมูลพวกนี้เข้าไปในตัวได้เลยนะคะ” NPC สาวพูด

“โหย เยอะขนาดนี้เชียวหรอเนี่ย มิน่าจะต้องปิดเซิร์ฟเวอร์อัปเดตกันตั้งสัปดาห์ ลงแพตช์ใหม่แบบนี้แทบจะเหมือนเป็นเกมใหม่เลยมั้งเนี่ย”

กัณฑ์เลิกคิดขณะที่เอามือตึงหน้าต่างข้อมูลจำนวนมากว่ายี่สิบบานนั้นมาไล่ดูทีละบาน มันเป็นข้อมูลที่มีภาพประกอบอธิบายอย่างชัดเจน ซึ่งล้วนเป็นระบบใหม่ๆ ที่ผู้สร้างเกมได้พัฒนาขึ้นมาให้ผู้เล่นลองสัมผัส ก็คงต้องยอมรับว่าทีมงานวางแผนและเตรียมพร้อมสำหรับแพตช์นี้มามากทีเดียว

“มีอะไรใหม่ๆ ที่น่าสนใจมั่งครับคุณ NPC คนสวย”

กัณฑ์ถาม สาวน้อยตรงหน้าจึงเผยรอยยิ้มหวานให้

“อันดับแรกก็เรื่องระบบการตายภายในเกมค่ะ”

“การตาย?” ชายหนุ่มเลิกคิ้ว

“จากปกตินั้นหากเมื่อไรที่ผู้เล่นตาย ผู้เล่นคนนั้นจะยังไม่ถูกส่งไปเกิดในเมืองทันที แต่ว่าจะมีศพนอนอยู่ในฉากนานห้านาทีเพื่อให้ผู้เล่นท่านอื่นซุบซิบตื้นขึ้นมาได้ ซึ่งในแพตช์ 2.0 นี้ หากผู้เล่นเกิดพลาดท่าตายเมื่อไร ร่างจะสลายหายไปจากเกม และถูกส่งมาที่ห้องแห่งนี้เป็นเวลาห้านาทีก่อนที่จะไปเกิดในเมืองค่ะ”

ได้ยินดังนั้นกัณฑ์จึงหรีดตาลงทันที

“งั้นก็หมายความว่าในแพตช์ใหม่นี้ ถ้าเกิดโดนฆ่าตายก็เท่ากับเกมโอเวอร์ทันทีเลยสิครับ”

“ใช่ค่ะ”

“โหดมากเลยนะนั่น” กัณฑ์บ่นปาก “แบบนี้ผู้เล่นได้เลเวลลดกันกระจายแน่ๆ ไม่โหดเกินไปหน่อยหรอครับคุณ NPC อย่างน้อยๆ ก็น่าจะให้โอกาสคนที่ตายฟื้นขึ้นมาสู้ได้มั่งสิ”

“ทว่าแพตช์นี้หากเกมโอเวอร์แล้วจะไม่โดนลดเลเวลไป 50 เปอร์เซ็นต์เหมือนแพตช์ที่แล้วค่ะ”

กัณฑ์เลิกคิ้วขึ้น

“ซึ่งใน 2.0 นั้นผู้เล่นที่เกมโอเวอร์จากการต่อสู้จะถูกลดเลเวลลงเพียง 10 เปอร์เซ็นต์ เท่านั้นค่ะ”

“อ้อ” ชายหนุ่มลากเสียง “ทำให้มันบาลานซ์ขึ้นสินะ แต่แบบนี้ท่าทางเลเวลก็ควรจะลดกันฮวบฮาบอยู่ดี เล่นตายแล้วเกมโอเวอร์ทันทีเนี่ย ขนาด -ตุ๊ด- ทรา ยังมีให้ตั้งสามชีวิตเลยรู้มั๊ย แถมกดสูตรมีสามสิบชีวิตได้อีกต่างหาก”

NPC สาวหัวเราะคิกคักราวกับเข้าใจมุกตลกของผู้ชายตรงหน้าเป็นอย่างดี เธอผายมือออกและผลักดันต่างข้อมูลบางอย่างไปให้กัณฑ์เห็น

“แต่ก็มีไอเทมชนิดใหม่ๆ หรือเวทมนตร์บางชนิดที่ใช้ป้องกันการตายได้ค่ะ เช่น ไอเทมที่จะทำให้หลังจากตายแล้วฟื้นคืนชีพขึ้นมาได้ทันทีหนึ่งครั้ง หรือพวกเวทมนตร์ที่มีความสามารถคล้ายๆ กันอย่าง พรจากนางฟ้า หรือ ออโตรีบอร์น ค่ะ”

“แล้วพวกขนนกนางฟ้าที่เป็นไอเทมชุบชีวิตแบบเก่าละ” กัณฑ์ถามอีก

“ยังคงสามารถใช้ได้ค่ะ แต่จะต้องใช้ในเวลาสามวินาทีหลังจากผู้เล่นตายเท่านั้น หากช้ากว่านั้นจะถือว่าไม่ได้ผลค่ะ”

คำกล่าวนี้เองที่ทำให้กัณฑ์ต้องหรีดตาลง สมองเริ่มคำนวณอย่างรวดเร็วกับการเปลี่ยนแปลงไปของเกม โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องการตายแล้วจะเกมโอเวอร์ทันทีถือเป็นสิ่งสำคัญมาก แม้ว่าเลเวลที่ลดลงไปนั้นจะเหลือเพียงแค่ 10 เปอร์เซ็นต์ แต่ร้อยทั้งร้อยไม่มีผู้เล่นคนไหนอยากให้เลเวลลดลงหรอก

ด้วยความเป็นคนหัวการค้า เขาจึงคิดหาสูตรของไอเทมหลากหลายชนิดที่มีผลลัพธ์ในการชุบชีวิตผู้เล่นทันทีหลังจากที่ตายขึ้นมาได้มากมายทีเดียว แน่نونว่าเขาได้จดลงสมองว่าจะเอาของพวกนี้ไปขายในร้านสวีตเนส ร้านขายยาครบวงจรที่เมืองบ้านเกิดวินด์มิลไว้เป็นที่เรียบร้อยแล้ว

“โอเค ผมพอจะเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องนี้แล้ว มีอะไรที่น่าสนใจอีกบ้างครับ” กัณฑ์ถาม

“เรื่องหลอค่าประสบการณ์ค่ะ” เอด้าพูดด้วยรอยยิ้ม “หลอค่าประสบการณ์ของผู้เล่นที่มีเลเวลตั้งแต่ 1-40 จะมีขนาดเล็กลงทำให้เก็บเลเวลได้ง่ายขึ้น ทว่าผู้เล่นที่มีเลเวลตั้งแต่ 41-100 จะมีขนาดใหญ่ขึ้นทำให้เก็บเลเวล

ได้ช้าลง เพื่อให้สมดุลกับมอนสเตอร์ตัวใหม่ๆ ที่เพิ่มขึ้นในเกมคะ”

“อ้อ ก็ฟังดูแฟร์ดีสำหรับมือใหม่นะ แต่คงเป็นข่าวร้ายสำหรับผู้เล่นหน้าเก่าเลยละ”

กัณฑ์พยักหน้ารับ ก่อนจะลากข้อมูลเกี่ยวกับหลอดค่าประสบการณ์นั้น มาดู ดูเหมือนว่าหลังจากที่ฆ่าบอสมินิธอร์ที่ดันเจี้ยนบลาสเทียร์ไปได้ ก่อน จะออฟไลน์ออกมาเลเวลของเขาก็ขึ้นมาอยู่ที่ระดับ 43 แล้วเสียด้วย

“ส่วนเรื่องระบบสายอาชีพ จะมีการเพิ่มสายอาชีพที่สองขึ้นมาคะ”

“สายอาชีพที่สอง?” กัณฑ์เลิกคิ้วอีก

“คะ จากเดิมที่ตอนแรกนั้นผู้เล่นจะเปลี่ยนอาชีพได้ตั้งแต่ตอนที่เลเวล 35 จากอาชีพนักผจญภัยมือใหม่เป็นสายอาชีพที่เลือกไว้ ทว่าพอระดับสูงขึ้น ถึงเลเวล 70 แล้ว จะสามารถเปลี่ยนเป็นสายอาชีพระดับที่สองได้อีกครั้งหนึ่ง ค่ะ”

“อ้อ...คลาสที่สองนี้เอง แบบนี้สิถึงจะสมกับเป็นแพตช์ใหม่หน่อย” กัณฑ์ ยิ้มแฉ่งทันที “จะว่าไปเลเวลฉันก็เกิน 30 ไปเป็นชาติแล้วแต่ไม่มีเวลาไปเปลี่ยน อาชีพสักที แล้วตอนนี้สายอาชีพมีในเกมอยู่มากแค่ไหนล่ะ รู้สึกจะมีให้เลือก เยอะจนน่าปวดหัวเลย ขนาดตอนเบต้าเทสตัวยังมีอาชีพให้เลือกเป็นสิบๆ เลย มั้งนะ”

“ตอนนี้คลาสที่หนึ่งมีให้เลือกทั้งหมดสี่สิบแปดสายอาชีพคะ ส่วนคลาส ที่สองเริ่มต้นให้ลองในแพตช์นี้ทั้งหมดยี่สิบเอ็ดอาชีพ และคาดว่าจะมีมาเพิ่ม เติมอีกเรื่อยๆ ในแพตช์ต่อไป ซึ่งทั้งนี้ทั้งนั้นคุณผู้เล่นสามารถทำควอสต์เปลี่ยน สายอาชีพไปเป็นอาชีพอื่นได้ตลอดเวลา แต่มันก็ค่อนข้างจะยุ่งยากนิดหนึ่ง ซึ่ง หากต้องการข้อมูลเพิ่มเติม คุณผู้เล่นสามารถรับฟังรายละเอียดได้จาก สำนักงานเปลี่ยนอาชีพ ในทุกเมืองได้เลยคะ”

“อ้อ”

กัณฑ์พยักหน้ารับยิ้มๆ ก่อนจะดึงบานหน้าต่างข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับสาย อาชีพพวกนี้เข้ามาดู ท่าทางรอบนี้เขาเองก็จะต้องรีบเปลี่ยนอาชีพคลาสแรก ให้เสร็จๆ ไปเสียที่เหมือนกัน เพราะว่าหากไม่ทำอย่างนั้นก็ไม่สามารถใช้

เวทมนตร์ที่มีอยู่ในตัวได้เต็มประสิทธิภาพ แต่พอคิดถึงสายอาชีพคลาสที่สองแล้ว ด้วยความเป็นเกมเมอร์ตัวเอ้ พอเห็นอะไรเพิ่มเข้ามาใหม่ แน่ใจว่าต้องอยากจะทำลงไปสัมผัสจริงๆ

“โอ้จ๋า...”

“รับทราบค่ะ เดี่ยวไฉจะหาข้อมูลเรื่องสายอาชีพให้เอง”

“แหม่มีคนสวย แบบนี้ถึงจะสมเป็น AI ของฉัน”

ผู้ช่วยสาวเสียงหวานหัวเราะคิกคักกับท่าทางแบบเด็กๆ ของผู้เป็นนายนี้รู้อยู่แล้วว่าอิตานี้จะต้องกระตือรือร้นกับแพตช์ใหม่ของเกมอย่างแน่นอนที่สุด

“แล้วมีอะไรน่าสนใจอีกมั๊ยครับคุณเอ๋อตัวสวย”

กันตั้นไปตามต่อหลังจากโยนข้อมูลที่เพิ่งอ่านเสร็จลงไปในคลังข้อมูลของเขาเอง

“อันดับต่อไปก็คงจะเป็นเรื่อง แฟมิลี่ ค่ะ”

“แฟมิลี่? ร้านสะดวกซื้อ?”

“ไม่ใช่ค่ะ แต่แฟมิลี่ก็คือระบบใหม่ที่มีลักษณะคล้ายกับปาร์ตี้หรือกิลด์ค่ะ”

“อ้อ?”

ลากเสียงแล้วกันตั้นก็หยิบพาน้ำต่างแฟมิลี่ที่วางนั้นมาดู

“ระบบแฟมิลี่นั้นเป็นระบบที่ใช้รองรับการรวมตัวกันของผู้เล่นตั้งแต่สองคนขึ้นไป เพื่อสนับสนุนการผจญภัยต่างๆ ให้ง่ายขึ้น ทั้งการเพิ่มอัตราการเก็บค่าประสบการณ์ หรือแม้แต่การลดค่าประสบการณ์ที่เสียไปจากการตาย อีกทั้งยังมีคะแนนสะสมของแฟมิลี่ที่ได้จากการร่วมมือโหวตหรือข้ามอนสเตอร์ที่มีลิสต์อยู่ในเควสต์ต่างๆ อีกด้วยค่ะ โดยแฟมิลี่ที่มีชื่อเสียงและระดับสูงๆ จะได้รับสิทธิพิเศษต่างๆ มากมาย ทั้งยังได้รับการลดราคาจากการซื้อขายสินค้ากับ NPC หรือการใช้บริการส่วนพิเศษต่างๆ ในเมืองได้ เช่นจะได้รับการลดราคาในการใช้บริการตามโรงแรม หรือเสียค่าใช้จ่ายในการใช้ระบบของวาร์ป-เกตถูกลงเป็นต้นค่ะ อีกทั้งยังมีเควสต์พิเศษที่รองรับเฉพาะผู้เล่นที่มีแฟมิลี่

เท่านั้นถึงจะทำได้ถูกเพิ่มขึ้นมาเป็นจำนวนมากอีกด้วยค่ะ”

เมื่อฟังคำอธิบายแล้วอ่านไปด้วย กันต์ก็พยักหน้ารับซ้ำๆ

“แล้วมันต่างจากกิลด์ตรงไหนกันหนอ ที่ว่ามานี้ก็เหมือนกับระบบกิลด์
แบบนี้” เขาถาม

“ต่างกันพอสมควรค่ะ เพราะว่าการสร้างแฟมิลีจะง่ายกว่ากิลด์ การ
จะยุบแฟมิลีก็ง่ายกว่า ขอแค่มีจำนวนผู้เล่นแค่สองคนก็สามารถไปทำเรื่องซื้อ
ไอเทมมาเปิดระบบแฟมิลีได้แล้ว อีกทั้งจะไม่มีระบบเก็บค่าประสบการณ์
เหมือนกิลด์ แฟมิลีมีแค่ระบบชื่อเสียงเป็นตัววัดความเก่งกาจเท่านั้น อีกทั้งยัง
ถูกจำกัดให้มีสมาชิกได้สูงสุดแค่สิบห้าคน ส่วนระบบสนับสนุนในการเก็บ
เลเวลนั้นดีกว่ากิลด์ค่อนข้างมาก เพราะจะมีระบบที่เรียกว่า ค่าความสัมพันธ์
เพิ่มมาค่ะ คือยิ่งรวมตัวกันต่อสู้แชร์ค่าประสบการณ์มากเท่าไร ระบบแฟมิลี
จะช่วยเพิ่มค่าประสบการณ์ให้มากขึ้นเท่านั้น เช่น คุณผู้เล่นรวมตัวกันได้หก
คนและนับเวลาต่อสู้กับมอนสเตอร์ในเกมไปร่วมกันได้ถึงสี่สิบแปดชั่วโมงเมื่อไร
ระบบแฟมิลีก็จะเพิ่มค่าประสบการณ์ที่ได้จากการต่อสู้เป็น 10 เปอร์เซ็นต์
ทันที มิหนำซ้ำจะยิ่งเพิ่มเปอร์เซ็นต์การดรอปไอเทมจากมอนสเตอร์มากขึ้น
10 เปอร์เซ็นต์ อีกด้วย นี่คือนัยกว้างๆนะคะ”

“หมายความว่า หากอยู่แฟมิลีเดียวกันและต่อสู้ด้วยกันนานแค่ไหน
ระบบค่าความสัมพันธ์ของแฟมิลีก็จะยิ่งช่วยให้เก็บเลเวลได้ง่ายมากขึ้นสินะ
แถมยังมีโอกาสทำให้ได้ไอเทมดีๆ จากมอนสเตอร์สูงขึ้นด้วย”

“ถูกต้องค่ะ” NPC สาวพยักหน้ารับ “และยังมีสมาชิกเยอะ ระบบค่า
ความสัมพันธ์ก็จะมีประสิทธิภาพสูงขึ้นตามไปด้วย แต่ว่าหากมีสมาชิกคน
ใดคนหนึ่งออกจากแฟมิลีแล้ว ระบบบวกค่าความสัมพันธ์นั้นก็ต้องถูกรีเซ็ต
กลับไปนับหนึ่งใหม่ตั้งแต่แรกนะคะ”

“แล้วถ้าตายล่ะ”

“หากมีสมาชิกคนไหนในแฟมิลีตายจะถือว่าไม่เป็นไรค่ะ มิหนำซ้ำ
ระบบที่สะสมค่าความสัมพันธ์นั้นจะช่วยทำให้ค่าประสบการณ์ที่เสียไปจาก
การเกมโอเวอร์ลดลงไปด้วย หรือว่าหากมีค่าความสัมพันธ์ที่สูงมากๆ ก็จะมี

สกิล Cheat Death (โกงความตาย) ซึ่งจะเฉลี่ยค่าประสบการณ์ที่หายไปของผู้เล่นในแพลตฟอร์มที่ตายไป ทำให้ผู้ตายนั่นไม่ต้องสูญเสียเลเวลไปมาก หรืออาจจะไม่เสียเลยก็ได้ค่ะ”

กัณฑ์พยักหนัารับอย่างเข้าใจ นี่รู้เลยว่าระบบนี้จะช่วยให้ผู้เล่นทุกคนกล้าออกมาจับทีมกันผจญภัยมากขึ้น เพราะยังออกไปสู้มากเท่าไร ก็จะต้องทำให้เล่นเกมได้ง่ายขึ้นมาก แลระบบการตายที่ดูเหมือนจะโหดร้ายในตอนแรก พอมีระบบนี้เข้ามาช่วยมันก็เลยทำให้ดูเบาลงไปบ้าง

“ทีมงาน EO นี่ร้ายจริงๆ แะะ แบบนี้น่าจะกระตุ้นให้พวกผู้เล่นออกไปผจญภัยได้มากขึ้นเชียวละ”

“ขอบคุณสำหรับคำชมค่ะ” NPC สาวยิ้ม “แล้วอีกเรื่องนะคะ ระบบแพลิ์นั้นไม่สามารถใช้คู่กันได้กับพวกที่มีกิลด์อยู่แล้ว ไม่เช่นนั้นความสามารถในการสนับสนุนผู้เล่นของทั้งสองอย่างจะปนกันจนทำให้ค่าประสบการณ์ในเกมเพิกเกินไปค่ะ”

“ครับ อันนี้ผมเห็นด้วย”

กัณฑ์พยักหนัารับ ก็แหงละ ถ้าทำแบบนั้นได้มันจะโกงมากเกินไป แลพวกผู้เล่นที่ชอบเล่นแบบลุยเดี่ยวอย่างเขาก็จะถือว่าแทบไม่ได้ผลประโยชน์อะไรแลเกมจะเสียเปรียบคนพวกนี้แบบสุดๆ แต่สำหรับพวกที่เป็นปาร์ตี้เล็กๆ จำนวนไม่เกินสิบคนคงจะยิ้มว่าเลยกระมัง เพราะจำนวนคนขนาดนั้นจะให้สร้างกิลด์ขึ้นมามันก็ใช่ที่ แต่ก็มากเกินไปสำหรับระบบปาร์ตี้ธรรมดา

ว่าแล้วกัณฑ์โยนข้อมูลนั้นเข้าไปในคลังข้อมูลของเขาอีกครั้ง ก่อนจะหันไปยิ้มให้ NPC สาว

“มีอะไรอีกมั๊ยครับ”

“ค่ะ ตรงส่วนนี้เป็นข้อมูลทั่วไปของแพตช์ใหม่” เอ้าพูด “พื้นที่ทั้งหมดของโลก EO จะเพิ่มขึ้นอีก 20 เปอร์เซนต์ ส่วนมอนสเตอร์ตัวใหม่ๆ นั้นจะมีเพิ่มขึ้นอีกถึงหนึ่งร้อยห้าสิบชนิด รวมไปถึงมอนสเตอร์ระดับบอสจะเพิ่มขึ้นอีกสามสิบชนิด เควสต์ใหม่ๆ จะถูกกระจายไปตามเมืองและพื้นที่ในเกมอีกทั้งหมด 48,000 เควสต์ แล้วยังมีอาชีพใหม่ๆ อย่างที่ดิฉันได้พูดไว้เมื่อครู่ มี

ดันเจี้ยนใหม่เพิ่มขึ้นมาสิบสามแห่ง และเพิ่มเหรียญรางวัลในระบบปลดล็อกความสำเร็จอีกทั้งหมด 300,000 ชนิตคะ”

ฟังแล้วก็เป่าปากกับข้อมูลจำนวนมากที่เพิ่มขึ้น กันต์คิดว่าข้อมูลทั้งหมดนั้นมาดูแลแบบผ่านๆ ก่อนจะโยนกลับเข้าไปในหน้าคลังข้อมูลของตัวเองอย่างรวดเร็ว สุดท้ายก็จะถอนใจออกมายาวเหยียด

“ให้ตายสิ เพิ่มขึ้นมาเยอะขนาดนี้เสียหรือ แค่อันเก่าบอสก็เหลือให้ฆ่าเป็นพันตัวแล้ว นี่ยังจะเพิ่มมาอีก แถมขนาดแผนที่ที่ใหญ่ขึ้นด้วย ทำทำงานนี้แอปพดซ์ที่คงอยู่ได้หลายปีเลยมั้งเนี่ย”

บ่นจบนายกันต์ก็โยนข้อมูลสุดท้ายเข้าไปในคลัง เขาหันไปสบตากับ NPC สาวที่ส่งยิ้มหวานมาให้คล้ายไม่แปลกใจในคำบ่นนั้นเท่าไรนัก

“มีแค่นี้ใช่ไหมครับ”

“ก็ยังไม่หมดเท่านี้หรอกคะ”

“ยังมีอีกหรือครับ” ชายหนุ่มเป่าปาก

“คะ ทว่าข้อมูลที่เหลือนั้นเป็นข้อมูลย่อยๆ ที่คุณผู้เล่นสามารถไปศึกษาในเกมได้ ส่วนสิ่งสำคัญนั้นดิฉันได้พูดให้ฟังหมดแล้ว อ้อ! ส่วนอันนี้ก็เป็นตารางอีเวนต์สำคัญๆ ของโลก EO ที่ทางทีมงานจะจัดจนถึงปีหน้านะคะ”

เธอยื่นหน้าต่างข้อมูลอีกบานมาให้เขา กันต์เพ่งมองจึงเห็นตารางข้อมูลในปฏิทินที่น่าจะอธิบายถึงอีเวนต์พิเศษต่างๆ ที่ทีมงาน EO จะจัด รวมไปถึงตารางงานพิเศษตามเมืองต่างๆ ใน EO ที่จัดขึ้นมาเพื่อให้ผู้เล่นทุกคนได้ร่วมสนุก ซึ่งส่วนมากแล้วนักล่าของรางวัลต่างๆ ก็มักจะไปร่วมกิจกรรมพวกนี้เป็นหลักนี่แหละ

“โอเค เท่านี้สินะครับ”

“ยังมีอีกเรื่องคะ”

“ครับ?”

กันต์เลิกคิ้วสงสัยว่ายังมีเรื่องอะไรอีก กระทั่ง NPC สาวได้เปิดหน้าต่างข้อมูลอีกบานขึ้นมาและส่งมันให้เขา

“มีข้อความจากคนคนหนึ่งส่งตรงให้คุณโลดนี่งคะ”

“ข้อความถึงผม?”

เขาหรีตาลงก่อนเพ่งมองข้อความดังกล่าว มันถูกปิดผนึกไว้ด้วยระบบป้องกันพิเศษที่ต้องใช้ลายนิ้วมือกับม่านตาเพื่อปลดล็อก ซึ่งเขาก็้มลงไปปลดล็อกผนึกข้อมูลนั้น มีหน้าต่างข้อความพร้อมกับตัวหนังสือไม่เยอะนักปรากฏขึ้นตรงหน้า

Mail In Box...

ถึง : เหล่าผู้ครอบครองการ์ดมหาเวททั้งหลาย

จากนี้เป็นต้นไป ระบบของผู้ถือครองการ์ดมหาเวทจะถูกปลดล็อกออก ทำให้หากผู้ถือครองการ์ดมหาเวทคนใดถูกฆ่าตายจนเกมโอเวอร์ การ์ดมหาเวทที่ท่านครองอยู่จะถูกโอนถ่ายไปให้ผู้ที่เหมาะสมได้ทันที นี่คือการเตือนว่าจงรักษาการ์ดและชีวิตของท่านไว้ให้ดี หากไม่อยากถูกแย่งชิงพลังไป

ป.ล. การ์ดมหาเวทนั้นผู้เล่นทุกคนสามารถใช้งานมันได้ทั้งหมดต่อให้ความสามารถของเวทไม่ตรงกับสายธาตุในตัวท่านก็ตาม และสิ่งสำคัญก็คือ ผู้เล่นหนึ่งคนจะถือครองการ์ดมหาเวทก็ไปได้

ขอให้ทุกท่านสนุกกับเกมของฉัน และสู้กันให้เต็มที่ละ

วินเซนต์

เมื่ออ่านข้อความที่ได้รับมานั้นกันตก็นิ่งอึ้งไปทันที เขาหรีตาลงอย่างตึงเครียด ขณะที่ดวงตาสีสนิมเหล็กนั้นเพ่งมองไปยังชื่อของวินเซนต์ที่เด่นหรา

อยู่ตรงด้านล่าง นี่รู้ทันทีว่านี่คงเป็นข้อความจากชายผู้สร้าง EO คนนั้นส่งตรงถึงเหล่าเด็กที่ถูกเขาเลือกให้ถือครองการดมหาเวททุกคนเป็นแน่

แค่อ่านก็รู้เลยว่ามันไม่ใช่คำเตือน แต่เป็นคำยุให้เหล่าผู้ถือครองการดมหาเวททุกคนเริ่มเคลื่อนไหวต่างหาก

คิดๆ แล้วก็เคาะลั่นหัวใจออกมาพร้อมกับอาการเหวี่ยง

“ผู้ชายคนนั้น คิดอะไรของเขาอยู่กันแน่นะ” กันต์ถอนใจ “เรื่องนี้เองสินะที่บอกว่าเมื่อถึงเวลาแล้วจะรู้เอง อ่านแล้วก็รู้เลยว่าจใจยั่วให้พวกผู้ถือครองวิ่งเข้ามาขัดกันเองเต็มที”

ว่าแล้วก็ยกมือขึ้นทำสະเอว ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองเพดานห้องราวกับพยายามครุ่นคิดว่าควรจะเคลื่อนไหวอย่างไรต่อไปดี จากที่แรกก็คิดว่าการเดินทางต่อจากนี้คงไม่วุ่นวายเท่าไร ไปๆ มาๆ มันซักจะมีกลิ่นอายของหายนະโซยมาตังจิดๆ

งานนี้พวกผู้ถือครองคนอื่นๆ ต้องเคลื่อนไหวแน่

ข้าคนที่เสียเปรียบที่สุดก็คงจะเป็นเขาที่เพิ่งกลับเข้ามาใน EO ได้ไม่นาน แน่หนอนว่าเลเวลคงจะน้อยที่สุดแน่ๆ แต่ว่าไอ้ของแบบนี้...

“น่าสนุกดีนี่”

ว่าแล้วนายกันต์ก็จิกยิ้มทันที แม้จะสัมผัสได้ถึงความวุ่นวายที่กำลังจะมาถึงตัว แต่สมองอันเปี่ยมไปด้วยแผนการ (ชั่วร้าย) ก็มีความคิดอะไรหลายๆ อย่างแล้วเช่นเดียวกัน

“ท่าทางรอบนี้คงได้ลุยกันมันสะใจอีกแล้วสินะ ถ้าันก็ได้เลย เทพอสูรสายฟ้ายินดีจะปะทะทุกเมื่ออยู่แล้ว”